

Vierde jaargang nummer 13/14/15
17 januari 1970

VIETNAM BULLETIN

100ct



SPECIAAL NUMMER

VIETNAM: HET VOLK EN ZYN STRYD

geschiedenis en achtergronden

Verschijnt om de 14 dagen

Redactie: Jan Boonstra
M. van Dulleman
W. de Graaff

Benno Groeneveld
Tineke Nijenhuis
Queenie Stevens

Redactie/administratieadres: Vietnam Bulletin, p/a ASVA
Weesperstraat 51, Amsterdam
Gironummer 1 28 11 98, tn Vietnam Bulletin. Abonnement
f 5,- per half jaar, met stilzwijgende verlenging. Buitenland
f 7,- per half jaar. Losse nummers f 0,50 (België 7 fr.)

Dit nummer van het Vietnam Bulletin werd samengesteld door de redactie van het Vietnam Bulletin in samenwerking met de onlangs opgerichte Verenigde Steungroepen aan het F.N.L. De beginselverklaring van deze Steungroepen vindt U elders in dit nummer. F.N.L. is de afkorting van Front National de Liberation du Sud-Vietnam: de Franse - en internationaal door de Franssprekende Vietnamezen meestgebruikte naam - voor het Nationaal Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam (het N.B.F.). Hier is de afkorting F.N.L. gebruikt in plaats van het tot dusver gebruikte N.B.F. De bedoeling van dit nummer is nog eens een uitvoerig, niet aan actualiteit gebonden totaaloverzicht te geven van de recente geschiedenis van Vietnam. Er is lang aan gewerkt en de artikelen zijn door verschillende medewerkers geschreven na uitvoerige onderlinge discussies.

Vietnam in de 20^e eeuw

De geschiedenis van Vietnam in de twintigste eeuw is er een geweest van onderdrukking en strijd. Het oorspronkelijke Vietnam bestond uit drie deel-landen: Tonkin in het Noorden, boven de 20ste breedtegraad, Annam, het centrale kustgebied tot voorbij de 11de breedtegraad en Cochinchina in het Zuiden. Samen met Laos en Cambodja werden deze drie landen tegen het einde van de negentiende eeuw door Frankrijk onderworpen, in de Indochinese Unie bijeengebracht en onder koloniaal bestuur geplaatst.

De voornaamste taak van het Franse koloniale bestuur bestond uit het dienstbaar maken van de plaatstelijke economie aan de behoeften van de leidende financiële kringen in Frankrijk. Dankzij het uitschakelen van buitenlandse concurrentie konden de Franse ondernemers op zeer voordelige voorwaarden geld in Vietnam steken, waarbij ze het ontstaan van een nationale Vietnamese industrie in het algemeen wisten te verhinderen. Alleen die goederen mochten worden geproduceerd, die onverwerkt als grondstoffen naar Frankrijk konden worden uitgevoerd.

Mede onder invloed van de koloniale verhoudingen verscherpten de sociale tegenstellingen in het land zich steeds verder. Zo bevond zich bijvoorbeeld in Cochinchina in de jaren 1930 ongeveer 45%, dus bijna de helft van de bebouwbare grond in handen van 6000 mensen, d.w.z. van 2,5% van de bevolking. Tegenover een rijke elite van nog geen 10.000 mensen stond een landarbeidersbevolking van bijna 10 miljoen mensen, die gemiddeld nauwelijks één procent van het jaarinkomen van hun rijke landgenoten verdienden.

De regelrechte noodtoestand, waarin de bevolking van Vietnam als gevolg van deze koloniale economische politiek kwam te verkeren, leidde in de periode tussen de twee wereldoorlogen herhaaldelijk tot opstanden. Daar deze slechts zeer gebrekkig waren georganiseerd, konden ze vrij gemakkelijk door de Franse troepen worden neer geslagen, waarbij met grote wreedheid werd opgetreden. Zo werden in 1930 als straf voor een munitie van koloniale troepen in Yen Bai in het hart van Tonkin enige honderden dorpen in de omgeving gebombardeerd en ongeveer 30.000 Vietnamezen gedood. Ondanks deze terreur ontstonden er verschillende nationalistische groepen die zich tegen de Franse overheersing verzetten. Onder deze wist ook de Communistische Partij onder leiding van Ho Chi Minh zich in-

vloed en steun te verwerven bij de bevolking. Hoewel op beperkte schaal legale acties mogelijk waren, moest een deel van de strijd door uitgeweken Vietnamese nationalististen uit het buitenland, voornamelijk China, worden georganiseerd.

Tweede Wereldoorlog

In 1940 was Frankrijk in de beginfase van de Tweede Wereldoorlog door de Duitsers onder de voet gelopen. Een deel van het land werd direct bezet, een ander deel werd enkele jaren overgelaten aan een met de Duitsers samenwerkende Franse regering, die haar zetel in Vichy had. Onder invloed van deze Vichy-regering werkte het Franse koloniale bestuur op zijn beurt samen met de Japanners, die bij hun opmars in 1940 Vietnam hadden bezet. Het nationalistische verzet in Vietnam kreeg hierdoor een nieuw karakter en in mei 1941 werd in het niet door de Japanners bezette deel van China, een nieuwe, nationalistisch-Vietnamese eenheidsorganisatie, de Viet Minh, opgericht onder leiding van Ho Chi Minh. Deze organisatie, die actief de strijd tegen de Franse en Japanse bezettingsmachten leidde, werkte nauw samen met de Verenigde Staten en met de nationalistisch-Chinese Kuomintang-regering van generaal Tsjiang Kai-Sjek. Zij wist in korte tijd vrijwel zonder enige slag of stoot heel Noord-Vietnam te bevrijden.

Voordat de Japanse troepen aan het einde van de Wereldoorlog in 1945 capituleerden, hadden zij Vietnam tot een onafhankelijke staat geproclameerd met als staatshoofd de Annamese keizer Bao Dai. Na de capitulatie echter bleek duidelijk, dat de feitelijke macht in Vietnam bij de Viet Minh berustte en op 2 september 1945 werd de Democratische Republiek Vietnam uitgeroepen. Keizer Bao Dai deed afstand van zijn troon en Ho Chi Minh werd president van de nieuwe republiek.

De nieuwe regering zag zich voor grote moeilijkheden geplaatst. Ten eerste had de oorlog, als overal ter wereld, ook in Vietnam veel ellende teweeggebracht: in 1945 kwamen niet minder dan 2 miljoen Vietnamezen van hongers om. Dankzij een radicale en voortvarende langbouwpolitiek kon de regering hieraan een eind maken en in 1946 stierven er geen mensen meer van de hongers.

"Orde en recht".

Bovendien leden pogingen om van het buitenland erkenning en steun voor de nieuwe republiek te verkrijgen schipbreuk. Hoewel de regering de toestand in het land volkomen in de hand had (in augustus 1945 was bijvoorbeeld in Vietnam slechts één Fransman bij straatgevechten om het leven gekomen), hadden de Geallieerden het op de Conferentie van Potsdam nodig geoordeeld, orde en rust in Vietnam te doen handhaven door een buitenlandse militaire bezetting: van nationalistisch-Chinese troepen in het gebied ten Noorden van de 16e breedtegraad (d.w.z. ten Noorden van Da Nang) en van Britse troepen in het overige deel.

Voorts bleek Frankrijk niet bereid, zijn positie in Vietnam op te geven. Hoewel Frankrijk in maart 1946 de republiek Vietnam erkende als vrije staat binnen de Indochinese Federatie, begonnen de Franse koloniale troepen geleidelijk aan hun oude machtsposities te heroveren en de regeringsinstanties van de Viet Minh uit te schakelen. Zij namen de plaats in van de Britse en nationalistisch-Chinese troepen, die werden teruggetrokken. Ondanks alle pogingen van de regering-Ho Chi Minh om, desnoods op vrij ongunstige voorwaarden, tot overeenstemming met de Fransen te komen, begon in november 1946 de oorlog met een bombardement van de Noordvietnamese havenstad Haiphong door een Franse kruiser, waarbij 6000 burgers het leven verloren. In december van dat jaar kondigde de Franse premier Léon Blum aan, dat Frankrijk niet voor geweld zou buigen en "orde en recht" in Vietnam zou herstellen.

Ondanks alle inspanningen slaagden de Fransen er niet in, de Vietnamezen te onderwerpen. Wel riepen zij begin 1949 een "onafhankelijk Vietnam binnen de Franse Unie" uit onder keizer Bao Dai, maar hun militaire positie werd voortdurend slechter. In het algemeen reikte hun macht niet verder dan de grote steden, terwijl het platteland onder het bestuur van de Viet-Minh-regering bleef.

Het verloop van de oorlog deed de Franse regering inzien, dat zij op eigen kracht niet in staat zou zijn haar doeleinden te bereiken en zij besloot, zich om steun, tot de Verenigde Staten te wenden. Deze steun werd inderdaad gegeven (in het volgende hoofdstuk wordt hierop nader ingegaan), maar bracht geen wezenlijke verbetering in de Franse positie. Integendeel, in mei 1954 leed het Franse leger een zware nederlaag door de val van de belegerde vesting Dien Bien Phoe in het Westen van Tonkin. Dit alles dwong Frankrijk, aan de onderhandelingsstafel plaats te nemen en zich los te maken uit dit conflict, dat zo zeer een wespennest was gebleken.

De Amerikaanse inmenging

Toen de Verenigde Staten tegen het einde van de Tweede Wereldoorlog voor het eerst te maken kregen met de situatie in Vietnam, leidden de omstandigheden ertoe dat zij de militaire acties van de Viet Minh tegen de Japanse troepen steunden met wapenleveranties, in ruil voor inlichtingen over Japanse troepenbewegingen en steun aan neergeschoten Amerikaanse piloten. Het is mogelijk dat hierbij oude anti-kolonialistische tradities uit de Verenigde Staten (die immers zelf zijn ontstaan uit kolonies die zich hebben vrijgevochten) een rol heb-

Conferentie van Geneve.

In de loop van 1954 werd op initiatief van de drie Grote Mogendheden (de Verenigde Staten, de Sowjet-Unie en Groot-Brittannië) in Genève een conferentie gehouden, waaraan verder ook Frankrijk, de Chinese Volksrepubliek, de Democratische Republiek Vietnam, de door de Fransen gestichte staat Vietnam onder keizer Bao Dai en de met Frankrijk samenwerkende regeringen van Laos en Cambodja deelnamen. Op 21 juni 1954 eindigde deze conferentie met het tekenen van een overeenkomst tussen Frankrijk en de Democratische Republiek Vietnam. De overige deelnemende landen, met uitzondering van de Verenigde Staten en de inmiddels onder Amerikaanse invloed opgetreden regering-Ngo Dinh Diem van de Staat Vietnam, legden een verklaring af waarin ze de onschendbaarheid van deze accoorden waarborgden.

De voornaamste bepalingen van deze Accoorden van Genève, waarop elders nader wordt ingegaan, behelsden het instellen van een militaire demarcatielijn ongeveer langs de 17e breedtegraad, waarbij de Viet Minh-troepen zich ten Noorden en de Fransen zich ten Zuiden van deze lijn zouden terugtrekken. Binnen twee jaar, d.w.z. vóór juli 1956, zouden in heel Vietnam verkiezingen worden gehouden om over de toekomst van het land als geheel te beslissen. In afwachting daarvan zouden beide partijen het burgerlijke bestuur op zich nemen in de gebieden waarin hun troepen zich moesten hergroeperen. Uitdrukkelijk wordt in de slotverklaring van de deelnemende landen vastgesteld, dat de militaire demarcatielijn een voorlopig karakter heeft en in geen geval mag worden geïnterpreteerd als een politieke of territoriale grens.

Aldus werd Vietnam verdeeld in twee zones: een noordelijke (Tonkin plus het noordelijke derde deel van Annam) en een zuidelijke (Cochinchina plus het zuidelijke twee-derde deel van Annam). De bevolking van Vietnam werd het recht gelaten te beslissen, in welke zone zij tot de verkiezingen wilde wonen. Ca. 130.000 uit het Zuiden afkomstige Viet Minh-soldaten begaven zich naar het Noorden (in het algemeen zonder hun familieleden), terwijl ca. 930.000 meest Katholieke Vietnamezen onder invloed van een grootscheepse propagandacampagne van de zijde van Amerika en de regering-Ngo Dinh Diem naar het Zuiden trokken.

Toen na enkele jaren bleek, dat de Zuidelijke regering, gesteund door Amerika, niet bereid was mee te werken aan het houden van verkiezingen, ging een groot deel van de naar het Noorden getrokken Viet Minh-soldaten terug naar hun geboorteland in het Zuiden om deel te nemen aan het verzet tegen de regering in Saigon. Voor deze laatste en haar Amerikaanse bondgenoten was dit aanleiding om te spreken over infiltraties van "buitenlandse" d.w.z. Noordvietnamese troepen in het Zuiden.

ben gespeeld. De onafhankelijkheidsverklaring van de Democratische Republiek Vietnam van september 1945 begon dan ook met een citaat uit die van de Verenigde Staten.

Ommekeer.

In de jaren na het einde van de oorlog echter voltrok zich een ommekeer in de Amerikaanse politiek. Men zag hoe in China na de breuk tussen de Communistische Partij en de Kuomintang de regering van Tsjiang kai-

Sjek naar het eiland Formosa werd verdreven en hoe in 1949 de Chinese Volksrepubliek onder Mao Tse-Toeng werd uitgeroepen. De aanvankelijk duidelijk anti-Franse politiek van Amerika werd omgezet in een politiek van steun aan de Fransen bij hun pogingen, in Vietnam een sterk anti-communistisch bewind te vestigen. Deze steun werd vooral gegeven in de vorm van adviseurs en wapens. In geld uitgedrukt steeg zij van ruim een miljard gulden in 1950-51 tot ruim 3,5 miljard gulden in 1953-54, dat is 80% van de totale oorlogskosten. In de loop van 1954 besloten de Verenigde Staten, de totale kosten van de oorlog in Vietnam voor hun rekening te nemen.

Ook in politiek opzicht werd de Amerikaanse invloed op de ontwikkelingen in Vietnam steeds groter. Frankrijk werd er toe gebracht Vietnam onafhankelijkheid te geven, als antwoord op het nationalistische karakter van de Viet Minh. Daar de Amerikanen er echter niet van overtuigd waren dat keizer Bao Dai een geschikte tegen-speler van president Ho Chi Minh zou kunnen zijn, haalden zij Bao Dai over om in juni 1954, dus tijdens de Geneefse onderhandelingen, Ngo Dinh Diem, een katholieke, autoritairgezinde politicus uit Hué, tot premier te benoemen en alle macht aan hem over te dragen. Diem was enkele jaren in de Verenigde Staten geweest en had zich daar het vertrouwen van leidende Amerikaanse politieke kringen weten te verwerven.

80%.

Van het begin af aan was het duidelijk dat noch premier Diem, noch de Amerikaanse regering van plan waren de overeenkomst van Genève na te leven en dat zij de uitdrukkelijk als tijdelijk bedoelde militaire demarcatielijn tussen het Noordelijk en het Zuidelijk deel van Vietnam beschouwden als de Noordgrens van de afzonderlijke staat Zuid-Vietnam, waarbij Noord-Vietnam tot het "buitenland" werd gerekend. Over de motieven hiervoor bestond geen misverstand: vrije verkiezingen om Vietnam te herenigen zouden zonder enige twijfel een grote overwinning voor de Viet Minh hebben opgeleverd. Verschillende Amerikaanse staatslieden en militaire leiders hebben dit openlijk toegegeven, zoals bijvoorbeeld de latere president John F. Kennedy toen hij nog senator was in 1954: "Om eerlijk te zijn, geloof ik dat geen enkel bedrag aan Amerikaanse militaire steun aan Indo-China een vijand kan verslaan die overal is, en die sympathie en de bedekte steun van de bevolking geniet", of president Dwight D. Eisenhower in zijn boek *Mandate for Change*: "Nooit heb ik met iemand die iets van Indo-China afweet, gesproken of gecorrespondeerd die niet met mij van mening was dat als er verkiezingen waren geweest gedurende de oorlog, misschien 80% van de bevolking voor de communist Ho Chi Minh gestemd zou hebben in plaats van voor het standpunt van Bao Dai", of generaal Lansdale in een artikel in de *Nieuwe Rotterdamse Courant* van 25 augustus 1965: "Sommige kenners van de situatie beweren dat Ho Chi Minh bij het houden van vrije verkiezingen niet slechts de 80% van de stemmen zal winnen, waarop hij volgens de adviseurs van Eisenhower in 1956 had kunnen rekenen, maar - na alles was de Amerikanen in Vietnam hebben gedaan - nu eerder op een aanhang zou kunnen rekenen die dichter bij de 95% ligt". De door de regering-Ngo Dinh Diem gevoerde politiek leidde al spoedig tot een onhoudbare situatie in Zuid-Vietnam. Enerzijds herstelde hij de door de Viet Minh verdreven grootgrondbezitters in hun macht en veroordeelde daarmee de Zuidvietnamese boeren tot bittere armoede, anderzijds weigerde hij elke medewerking aan pogingen om tot hereniging met Noord-Vietnam te komen, zodat de scheiding tussen de naar het Noorden teruggetrokken Viet Minh-soldaten en hun gezinnen in het Zuiden een permanent karakter dreigde te krijgen. Deze politiek van Diem moest wel tot een toenemend

verzet van de zijde van de bevolking leiden, een verzet dat nog toenam door de barbaarse wijze waarop Diem leger en politie inzette om zijn tegenstanders te vervolgen. In 1958 was de verontwaardiging over de terreurpolitiek van Diem zo groot geworden dat het verzet de vorm kreeg van een gewapende opstand, waarbij grote delen van het platteland aan het gezag van de regering in Saigon werden onttrokken. Op deze wijze nam de strijd voortdurend in omvang en hevigheid toe en in december 1960 verenigden een aantal groeperingen die aan het verzet tegen Diem deelnamen zich in het Nationale Bevrijdings-front voor Zuid-Vietnam. De invloed daarvan vooral op het platteland werd al spoedig zo groot, dat de regering-Diem in 1961 overging tot massale deportatie van de plattelandsbevolking naar versterkte en bewaakte kampementen, waarbij de oorspronkelijke dorpen verwoest en de omliggende landerijen met chemische middelen onbruikbaar werden gemaakt. Begin 1963 was ongeveer twee-derde deel van de bevolking van Zuid-Vietnam op deze wijze van huis en haard verdreven.

Ofschoon de Amerikaanse regering premier Ngo Dinh Diem jarenlang bleef steunen, kon het ook haar op den duur niet ontgaan, dat het verzet tegen zijn dictatuur steeds verder om zich heen greep. Pogingen om Diem tot een aanvaardbare politiek te bewegen mislukten en eind 1963 werd hij met medeweten en instemming van de Verenigde Staten ten val gebracht. Enkele jaren van grote verwarring in Saigon volgden, waaruit tenslotte de generaals Nguyen Cao Ky en Nguyen Van Thieu als overwinnaars tevoorschijn kwamen.

Direct ingrijpen

Naarmate het duidelijk werd dat de positie van de regering in Saigon steeds zwakker werd, begon de Amerikaanse steun aan de oorlogvoering in omvang en karakter toe te nemen. De motivering voor deze steun, nl. dat "Zuid-Vietnam een strijd voert op leven en dood tegen een brute terreuractie, die geïnspireerd, geleid, bevoorrad en beheerst wordt door het communistische regime van Hanoi" (zie het Amerikaanse Witboek van 27 februari 1965), was wel zeer ver bezijden de werkelijkheid. De katholieke en anti-communistische Franse schrijver Devillers toont in *The China Quarterly* nr. 9 van 1962 aan, dat de regering van Noord-Vietnam bittere verwijten van de kant van de Zuidvietnamese opstandelingen kreeg over haar onvermogen om te helpen bij de strijd tegen Diem.

Daar de regering in Saigon steeds meer terrein verloor begonnen de Amerikanen geleidelijk aan de hele oorlogvoering over te nemen. Behalve wapens en andere hulp stuurden zij ook steeds meer troepen naar Zuid-Vietnam. Sprak men aanvankelijk nog slechts van steun aan een "bevriende regering", later werd dit een speciale oorlog, vervolgens een beperkte oorlog en in 1965-66 tensloten een totale oorlog. Deze escalatie kwam o.a. tot uiting in een toename van de Amerikaanse strijdmacht tot 100.000 man in 1965, 200.000 man in begin 1966 en 400.000 in begin 1967. De grootste sterkte, rond 545.000 man, werd voorjaar 1969 bereikt. Deze troepen kregen een steeds groter aandeel in de feitelijke oorlogvoering te dragen.

Ook de Amerikaanse luchtmacht mengde zich in toenemende mate in de strijd. Een nog steeds niet opgehelderd incident met enkele Amerikaanse oorlogsschepen in de Golf van Tonkin in augustus 1964 werd door de Amerikaanse regering aangegrepen als aanleiding tot het geven van een blanco volmacht aan de president van de Verenigde Staten om in heel Zuid-Oost-Azië naar goedgevoerd militair op te treden, en tot het uitvoeren van massale bombardementsvluchten tegen vrijwel ge-

heel Noord-Vietnam (alleen de steden Hanoi en Hai-phong bleven hiervan uitgezonderd), welke in hoofdzaak duurden van februari 1965 tot november 1968. Deze bombardementen waren heviger en wreedaardiger dan die op Duitsland tijdens de Tweede Wereldoorlog. Na het stopzetten van de bombardementen op Noord-Vietnam werden de aanvallen op Zuidvietnamese grondgebied aanzienlijk verhevigd: terwyl onder president Johnson gemiddeld ca. 800 ton bommen per dag op Zuid-Vietnam werden geworpen, verdubbelde dit in de eerste maanden van Nixon's ambtperiode tot ca. 1600 ton per dag.

De oorlog werd van Amerikaanse zijde met grote wreedheid gevoerd. Napalm en fragmentatiebommen eisten veel slachtoffers onder de burgerbevolking, ontblademiddel veranderen uitgestrekte landbouwgebieden in woestenijen. Vele tienduizenden Vietnamezen werden door de Amerikaanse troepen en hun Zuidvietnamese helpers vermoord, omdat ze wel eens met het Bevrijdingsfront zouden kunnen sympathiseren. Werden de berichten hierover lange tijd genegeerd of als "communistische propaganda" afgedaan, nu is men in Amerika gedwongen zo althans gedeeltelijk te erkennen. Op 2 december 1969 verklaarde de Amerikaanse senator Edward Kennedy, dat de laatste vier jaar ruim 300.000 Vietnamese burgers zijn omgebracht, waarvan het grootste deel door Amerikaanse en Zuidvietnamese troepen.

Escalatie

Ook de politieke motivering voor de Amerikaanse deelname aan de oorlog vertoonde een duidelijke escalatie. De eerder genoemde steun aan de bevriende regering werd aangevuld met het "beantwoorden van de agressie van een vreemd land" (Noord-Vietnam, nota bene!) en later met de bescherming van heel Zuid-Oost-Azië en tenslotte zelfs van het Vrije Westen in het algemeen, tegen de "agressie van het wereldcommunisme". In het bijzonder die van de communistische grote mogendheden China en de Sowjet-Unie. De ontwikkeling van de verhoudingen tussen de communistische landen in het algemeen en de breuk tussen de Sowjet-Unie en China

in het bijzonder hebben voldoende aangetoond hoe dwaas deze redenering is. Hoewel dus de Amerikaanse regering waarschuwde tegen de overheersing door de "hedendaagse agressoren", liet zij na deze met name te noemen, kennelijk omdat het duidelijk was dat noch de Sowjet-Unie, noch China hiervoor in het geval van Vietnam in aanmerking konden komen.

De economische hulpverlening van de Verenigde Staten aan Zuid-Vietnam heeft al evenmin aan zijn doel beantwoord. Een deel van deze hulp, tot bedragen van omstreeks een half miljard gulden per jaar, verdween rechtstreeks in de zakken van corrupte Zuidvietnamese ambtenaren; voor het overige hield men bij het toewijzen van de hulpverlening te weinig rekening met de specifieke bijzonderheden van de Zuidvietnamese economie en te veel met de belangen van Amerikaanse industrieën en ondernemingen (o.a. door in 1961 te bepalen dat de verleende crediten uitsluitend in de Verenigde Staten mochten worden besteed) om haar werkelijk effectief te doen zijn.

De Amerikaanse inmenging in Vietnam is vaak gemotiveerd met het argument dat zij door de regering van Zuid-Vietnam zou zijn gevraagd. Niemand minder dan een woordvoerder van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken heeft op 24 september 1969 openlijk toegegeven dat dit niet het geval is geweest. Trouwens, al op 2 maart 1965 verklaarde Henri Cabot Lodge, tot voor kort nog leider van de Amerikaanse onderhandelingsdelegatie in Parijs, in een interview met de *New York Times*: "Dit land is niet alleen voor de Vietnamezen van belang, het is ook erg belangrijk voor de VS, en ik geloof niet dat we onze betrekkingen met Vietnam moeten laten hangen van een slimmigheidje in Saigon". en: "Als het voor de VS een levensbelang is, dit gebied aan de communisten te onthouden, dan zijn wij zeker gerechtigd een verzoek om te vertrekken te negeren".

Het is goed dit alles te weten, om de rol van de Verenigde Staten in Vietnam te kunnen beoordelen.

Zuidvietnamese demonstratie tegen Saigon-regime en Amerikaanse interventie.



De Conferentie van Genève

Hiervoor - in het historisch overzicht - is reeds sprake geweest van de Akkoorden van Genève van 1954. Tot het houden van de conferentie was in februari 1954 door enkele grote mogendheden besloten om op deze wijze te trachten een regeling te vinden voor de kwesties Korea en Indo-China.

Op 26 april kwam men in Genève bijeen en werden afzonderlijke besprekingen gehouden over Korea (die niet tot resultaten leidden) en over Indo-China. Aan de laatste werd deelgenomen door Frankrijk, Engeland, de Verenigde Staten, de Sowjet-Unie, de Chinese Volksrepubliek, Laos, Cambodja, de onder Franse invloed staande Bao-Dai regering en de Vietminh (Democratische Republiek Vietnam). In de eerste plaats wilde men in Genève een eind maken aan de gevechten tussen de Franse troepen en de Vietminh. Dit kwam tot stand door het sluiten van de zgn. basisovereenkomst, de „overeenkomst tot het staken van de vijandelijkheden in Vietnam” en deze werd getekend door de twee strijdende partijen: Frankrijk en de Vietminh.

De voornaamste bepalingen van deze overeenkomst waren: 1. Terugtrekking binnen 300 dagen van de strijdkrachten van beide partijen naar hergroeperingszones aan weerszijden van een „voorlopige militaire demarcatielijn” (ongeveer langs de 17de breedtegraad); 2. in afwachting van algemene verkiezingen, bedoeld om de eenheid van Vietnam tot stand te brengen, zal het burgerlijk bestuur in elke zone worden uitgeoefend door de partij, wier strijdkrachten in die zone zijn hergroepeerd;

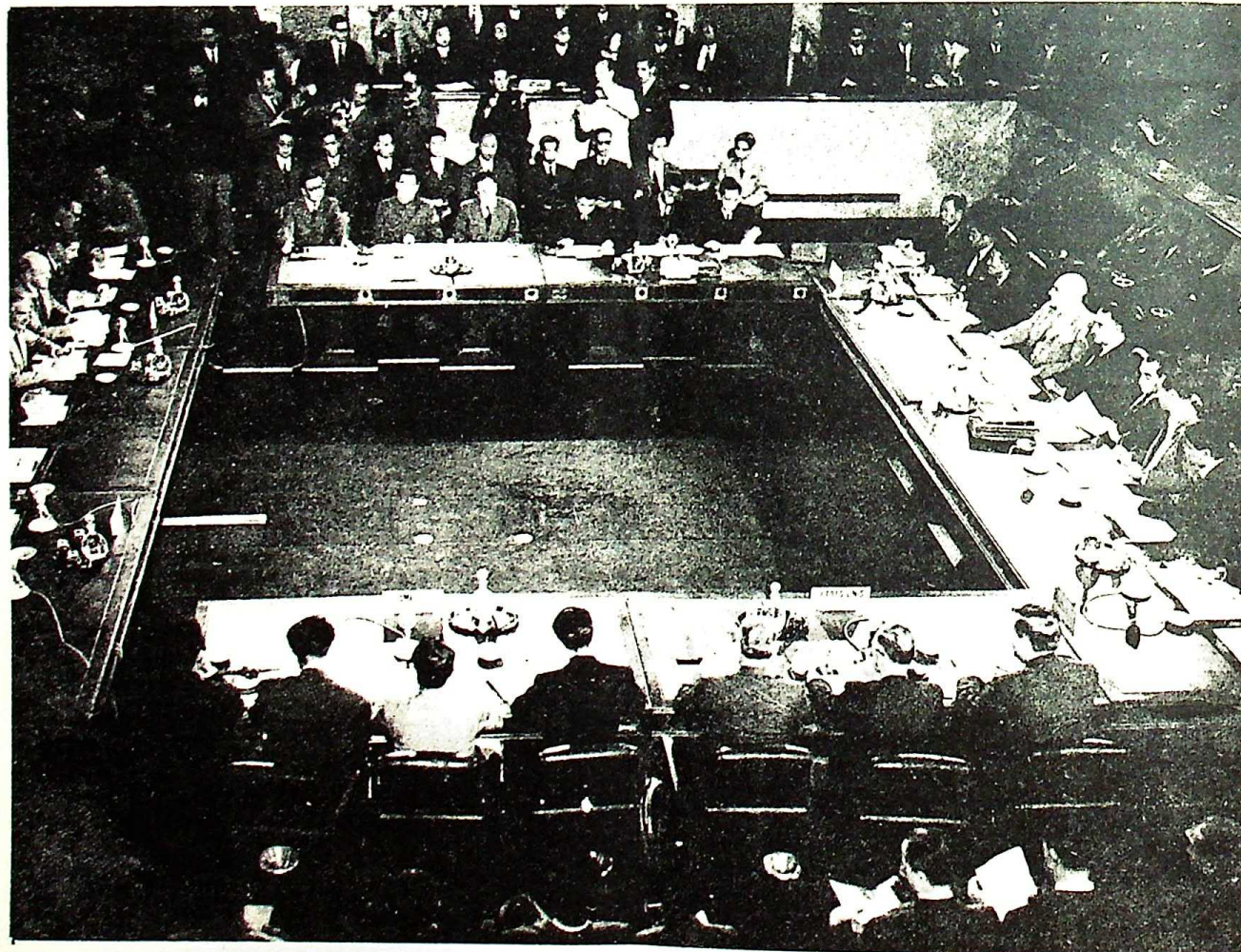
3. vóór het aflopen van de termijn van 300 dagen moet aan de burgers worden toegestaan te verhuizen naar en te wonen in de zone van hun keuze;

4. verbod van binnenkomst van nieuwe troepen, militair personeel, wapens en munitie, en van de vestiging van nieuwe buitenlandse militaire bases in beide zones;

4. geen van beide zones mag deel uitmaken van enige militaire alliantie of worden gebruikt voor hernieuwde vijandelijkheden;

5. oprichting van een internationale commissie van toezicht (bestaande uit vertegenwoordigers van Canada, India en Polen). Nadat deze basis-overeenkomst was getekend werd door de volledige conferentie de goedkeuring gehecht aan de clausules van deze overeenkomst. Dit geschiedde in de zgn. slotverklaring. Deze verklaring wees er o.a. er nog eens uitdrukkelijk op, „dat de militaire demarcatielijn een voorlopige lijn is, die in geen geval mag worden geïnterpreteerd als een politieke of territoriale grens”. Voorts werd m.b.t. politieke problemen vastgelegd dat „in juli 1956 algemene verkiezingen zullen plaats vinden en wel onder controle van een internationale commissie”.

Met uitzondering van de Verenigde Staten en het Bao-Dai-Diem regime hebben de delegaties op 21 juli 1954 zich mondeling aangesloten bij deze slotverklaring. De VS en de Diem-regering verklaard dat zij niet gebonden waren aan de overeenkomsten van Genève, omdat zij niet ondertekend hadden. Aan de conferentie van Genève wordt in de literatuur over de kwestie Vietnam steeds grote aandacht besteed. Het is echter de vraag of deze conferentie werkelijk als het einde van de Indo-Chinese oorlog beschouwd moet worden en het begin van een nieuwe periode. Onveranderd



De slotzitting van de Conferentie van Genève

bleef de Amerikaanse interventie in Vietnamese zaken. Het doel van de VS is zowel vóór, tijdens en ná de conferentie steeds hetzelfde: trachten Vietnam of een deel ervan binnen de Westerse invloedssfeer te houden. Hierdoor zijn de VS in toenemende mate verantwoordelijk voor de oorlog in Vietnam.

Vóór Genève zien we de geweldige economische steun van de VS aan de Fransen om hen in staat te stellen hun gezag over Vietnam te herstellen.

Tijdens de conferentie zijn er de Amerikaanse pogingen de besprekingen te blokkeren, oa. door aanbieding van rechtstreekse Amerikaanse militaire interventie (zelfs met atoombomben) en de boycott van de conferentie zelf. Na de conferentie de Amerikaanse verklaring niet aan Genève gebonden te zijn omdat zij niet hadden ondertekend.

Het niet houden van de verkiezingen in Zuid-Vietnam en de militaire steun die door de VS aan het Diem-regime, dat zij zelf hadden helpen vormen, werd verleend, is dan ook niet anders dan een voortzetting van de politiek die de VS sinds 1950 ten aanzien van Vietnam voerden.

Vice-president Nixon verklaarde in juli 1953 dat „het onmogelijk is de wapens neer te leggen voordat de overwinning volledig zeker is”. En even duidelijk was Eisenhower in augustus 1953: „Laten we eens voorstellen dat WIJ (!)

De Amerikaanse oorlogvoering: hoe en waarom

De laatste vier jaar is in de Amerikaanse en internationale pers, tijdens het Vietnam Tribunaal en in talloze artikelen herdrukt in het Vietnam Bulletin de wijze waarop de Amerikanen in Vietnam oorlog voeren gedocumenteerd. In 1968 kon er in de Verenigde Staten een boek („In the Name of America”) van 400 pagina's bestaande uit honderden voorbeelden uit de Amerikaanse pers waaruit blijkt dat vrijwel iedere denkbare oorlogsmisdaad in Vietnam door de Amerikanen is begaan, verschijnen. De lijst van misdaden zou vele pagina's vergen. Hieronder volgen er slechts enkele:

- de bombardementen op Noord-Vietnam waren voor een belangrijk deel gericht op burgerlijke doelen: ziekenhuizen, een leprakolonie, kerken, boeddhistische pagodes, scholen.
- de gevangen genomen tegenstanders zijn gemarteld, medische zorg onthouden, uit helikopters geworpen om anderen tot spreken te dwingen, zonder vorm van proces doodgeschoten;
- tijdens het Tét-offensief hebben de Amerikanen om de steden die in handen van het Bevrijdingsfront waren te heroveren niet geaarzeld deze met de grond gelijk te maken. Beroemd werd de uitspraak van een officier die van de totale verwoesting van Ben Tre in de Mekong Delta zei dat het nodig was de stad te verwoesten om haar te behouden.

- er is een speciaal programma voor liquidatie van iedereen die van Bevrijdingsfront-sympathie wordt verdacht, het CIA-programma „Operatie Phoenix”. Het doel van dit programma met computers uitgevoerd in 1969 was 33.000 FNL-sympathisanten uit te schakelen.

- sommige gebieden werden door de Amerikaanse legerleiding tot „free firing zone” (vrije schietzone) verklaard waarin op alles mag worden geschoten wat zich beweegt.
- om de Vietnamese bevolking uit onderaardse tunnels en schuilkelders (waar de bevolking zich heeft teruggetrokken om niet bovengronds bij de oorlog betrokken te worden) te verdrijven gebruiken de Amerikanen gas. „Relletjesbestrijdingsgas” officieel maar in de enorme gebruikte hoeveelheden vaak dodelijk (vooral voor ouderen, kinderen en zwangere vrouwen);

- de Amerikanen gebruiken op massale schaal napalm - een wapen dat binnen een bepaalde kring alles verbrandt dat aanwezig is maar bovendien enorme hoeveelheden gas

Indo-China zouden verliezen. Daar zouden verschillende zaken uit voortvloeien. Het schiereiland zal moeilijk verdedigbaar worden. Tin en wolfram uit dit gebied, materialen waaraan wij grote waarde hechten, zullen niet meer binnen ons bereik zijn. Als de VS dus 400 miljoen dollar voor dit gebied uitgeven, dan doen zij dat niet om het te verliezen. Wij kiezen dan de minst kostbare weg om te voorkomen dat iets gebeurt dat verschrikkelijk zou zijn voor de VS, voor onze veiligheid, voor onze macht en voor ons vermogen om rijkdommen te onttrekken aan Indo-China en Zuid-Azië, waaraan wij grote behoefte hebben”.

De oorlogsmoeheid in de VS ten gevolge van de Koreaanse oorlog heeft voorkomen dat militaire plannenmakers als admiraal Radford en de Chef staven van de luchtmacht en de marine hun zin kregen om gelijk al in de 2e helft van 1954 een Amerikaanse invasie in Noord-Vietnam uit te voeren. De vestiging van het Diem-regime in het Zuiden en de bepaling dat verkiezingen niet direkt maar pas na twee jaar gehouden zouden worden hebben de VS het nodige uitstel gegeven om alsnog te trachten de reeds lang voor 1954 gestelde doelen te bereiken. Dit hield in dat de oorlog in Vietnam opnieuw begon, en nog altijd voortduurt.

(koolmonoxyde) verspreid dat dodelijk is;

- de Amerikanen ontworpen en gebruiken een speciaal wapen: de fragmentatiebom, specifiek gericht op het doden van levende wezens over grote gebieden. Het is een ronde bol waarin een 300-tal stalen kogeltjes zitten (ronde balletjes als in de kogellager van een fiets) die alle richtingen uitspringen als de bal ontploft. De vliegtuigen die dit soort ballen uitwerpen gooien ze uit in grote laadbakken waarin een 600-tal van deze ballen zitten.

- de Vietnamese bevolking is sinds de tijd van Diem steeds opnieuw ondergebracht in „strategische dorpen”, nu „dorpen van het nieuwe leven” geheten. De levensomstandigheden in deze kampen zijn verschillend, in sommige gevallen kan men van concentratiekampen spreken. In elk geval is er aan alles tekort: hygienische voorzieningen, eten, gelegenheid om voedsel te verbouwen e.d. Het aantal gevangenen in Zuid-Vietnam wordt op dit moment op 400.000 geschat. Meer dan 4 miljoen mensen werd door bombardementen en andere Amerikaanse oorlogshandelingen tot vluchteling gemaakt.

Af en toe wordt er iets van dit soort daden bij een groter publiek bekend. De slachting van Song My die anderhalf jaar later bekend werd, is daarvan een voorbeeld. Als het Bevrijdingsfront dit soort feiten bekend maakt wordt het afgedaan als standaardpropaganda. Als het Amerikanen zijn die ze bekend maken dan probeert men gegevens te vinden om de man die ze bekend maakt in discrediet te brengen. Als dat allemaal niet lukt probeert het Amerikaanse leger het gebeurde als een „incident”, strijdig met alle instructies van het leger, voor te stellen. Song My echter is geen incident maar dagelijkse routine. Vanaf 1961 wordt op grote schaal gebruik gemaakt van „ontbladeringsmiddelen” om de jungle te ontbladeren (om een beter schotveld voor helikopters en troepen te krijgen) en om het voedsel van de bevolking te vernietigen. De middelen die daarvoor gebruikt worden zijn 2,4 D en 2,4,5-T. Van het laatste middel is bekend dat het op zwangere vrouwen een werking heeft die gelijk op het middel softenon en misvormingen bij de geboorte te weeg kan brengen. Miskramen en de geboorte van misvormde kinderen op het Vietnamese platteland is de afgelopen jaren talloze keren gerapporteerd.

Nadat de bombardementen op Noord-Vietnam in novem-



ber 1968 werden gestaakt verdubbeld en verdrievoudigden zich het aantal bombardementsvluchten tegen Laos en Zuid-Vietnam. Hoe het land er uit ziet dat door bommen en ontbladeringsmiddelen is bewerkt blijkt bijv. uit het volgende citaat uit de New York Times van 23-11-69: "... Bomkraters zoveel dat je ze niet kan tellen, de dode, grijze en zwarte velden en bossen die ontbladerd zijn en verbrand door napalm, land dat omgeploegd is om Vietcongshuilplaatsen te ontdekken. En overal kan men de as-hopen zien die de contouren vormen van hutten en huizen die laten zien waar eens de dorpen stonden".

Ontvolking platteland

Wat is de bedoeling van deze massaal tegen de bevolking ingezette middelen? De Amerikanen weten dat de Zuid-vietnamese bevolking en het FNL één en hetzelfde zijn. Zolang de aanhang van het FNL bestaat zolang zal het FNL bestaan, aldus een Amerikaanse expert. Samuel Huntington in het blad Foreign Affairs. De Amerikanen kunnen alleen bereiken dat die aanhang ophoudt te bestaan door "directe toepassing van mechanische middelen en conventionele middelen... op zo'n schaal dat er een massale migratie van het platteland naar de stad ontstaat" waar de Bevrijdingsfront-aanhang, naar men hoopt in "vluchtelingen"-kampen of in de krottenwijken rond Saigon in toom gehouden kan worden. De Vietnamezen hebben dus de keus hun grond te verlaten of om te komen onder Amerikaanse bommen - vanuit de lucht door bommenwerpers, of door kogels uit de kanonnen die 24 uur per etmaal de "vrije schietzones" bestrijken. - of om te komen van de honger. Een guerillastrijder leeft als een vis in het water onder de bevolking. Het antwoord van de Amerikanen is geweest: we nemen het water weg (d.w.z. we bombarderen de bevolking weg) en de vis komt op het droge te liggen.

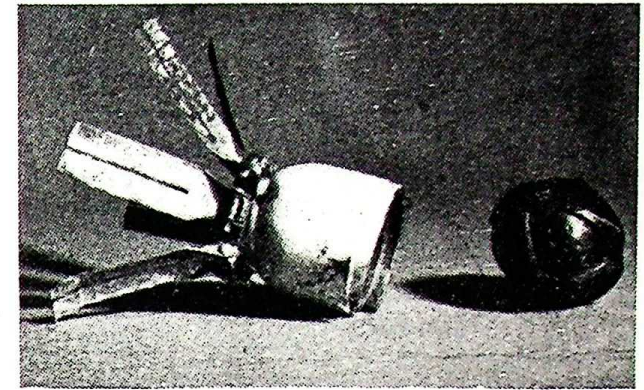
Het vernietigen van de Vietnamese bevolking is niet het allereerste doel van de Amerikaanse oorlogsvoering, zoals het doden van Joden voor de nazi's een doel op zich zelf was. Wie het platteland wil verlaten, wie wil capituleren voor de Amerikaanse bombardementen, kan dat doen. Hij kan overkomen naar Amerikaans gebied, schoenpoetser, souteneur, bunkerbouwer of coca-cola-sleper worden. Maar zelfs deze vernederende en afgedwongen mogelijkheid staat lang niet voor iedereen open. Maar al te vaak komt het voor dat mensen die voor de bombardementen willen vluchten en zich naar door Amerikanen bezet gebied begeven daar teruggestuurd worden omdat de kampcommandant van het vluchtelingen-kamp over te weinig mogelijkheden beschikt alle vluchtelingen op te nemen. Slecht de helft van het (minimale) geldbedrag dat voor voeding, bouw van behuizing voor de vluchtelingen is bestemd komt ook werkelijk aan hen ten goede. De rest verdwijnt door corruptie in de zakken van de met de Amerikanen samenwerkende collaborateurs. Voor vele Vietnamezen is de mogelijkheid van capitulatie, de mogelijkheid om aan de moord te ontsnappen dus niet eens aanwezig. Hun lot en dat van de joden is hetzelfde.

Rassenhaat

Een enkele keer, zoals Song My, komen de daden van de Amerikaanse militaire machine aan de dag en is het geweten van een deel van het Amerikaanse volk verontrust. Dat geweten schijnt alleen in actie te komen wanneer men de resultaten van de eigen daden met eigen ogen ziet: de systematische verwoesting van Noord-Vietnam werd pas in het Westen geloofd toen de Amerikaanse journalist Salisbury ze met eigen ogen had gezien. Alles wat niet gezien wordt, alles wat zich niet binnen het gezicht- en schots-veld afspeelt, gebeurt niet. Een dat is het meeste: de B-52 "verzadigings"-bombardementen, het gebruik van

gas in de tunnels, het vernietigen van voedsel. De oorlog wordt onpersoonlijk, op afstand, met technische snufjes, gevoerd en het grote ideaal van de Amerikaanse legerleiders is dat in de toekomst de hele oorlog - en dergelijke oorlogen die men voor de rest van de arme wereld op stapel heeft staan want Vietnam is het grote voorbeeld wat gebeuren zal als andere onderdrukte volkeren het lot in eigen handen willen nemen - zonder tussenkomst van lijfelijk aanwezige soldaten gevoerd zal kunnen worden. De bombardementsvliegers moeten na iedere vlucht een rapport opmaken over de doelen die ze hebben getroffen. De formulieren waarop ze deze rapporten moeten maken zijn voorgedrukt en bevatten geen kolom voor gedode burgers en vernietigde burgerdoelen. Dat is de reden waarom de Amerikanen geen burgers kunnen doden, geen gewone huizen, maar alleen "Vietcongfortificaties" kunnen treffen.

Komt een gebeurtenis als Song My wel in de publiciteit dan komen tegelijkertijd uit de Amerikaanse propaganda-machine de verhalen los over "terreur" van de tegenpartij. Deze verhalen moeten dienen om de mening te doen postvatten dat wat de Amerikanen zelf doen nog altijd milder is dan wat het Front doet. Die indruk is natuurlijk een leugen: geen Vietnamees bombardeert de Verenigde Staten, geen Vietnamees gebruikt gas om Amerikanen uit hun huis te verdrijven, geen Vietnamees gebruikt napalm of vernietigt oogst van Amerikaanse boeren. De functie van deze propaganda is duidelijk: de uitmoording van de Vietnamezen te rechtvaardigen zoals de propaganda van de nazi's dat deed met verhalen over "joods internationale samenzwering" en christenbloed in de matzenballen.



Twee types fragmentatiebom

De officiële politiek weerspiegelt zich in de houding van de Amerikaanse soldaten. Zij hebben wat Newsweek (1-12-69) noemt het "Dink"-complex. "Dink" is één van de vele scheldwoorden voor de Vietnamezen. "Psychologisch en moreel is het veel eenvoudiger" zo citeert Newsweek een Amerikaanse ambtenaar "om een Dink te doden dan een Vietnamees". De Amerikaanse soldaat komt met twee soorten Vietnamezen in aanraking: aan de ene kant de Vietnamees die terug vecht en waartegen de Amerikaanse soldaat moet vechten. Uit ervaring weet men dat de soldaten van het Bevrijdingsfront tot de beste ter wereld behoren. Vanuit beroepsoogpunt heeft de Amerikaanse soldaat wel enige bewondering voor hem maar zijn kornuiten worden door die tegenstander gedood en hij moet hem dus wel gaan haten.

De andere Vietnamezen waarmee de Amerikanen in aanraking komen zijn de Vietnamezen die met de Amerikanen collaboreren. Ze zijn niet betrouwbaar voor de Amerikanen en dat om twee redenen: of het zijn mensen die gedwongen geen andere keus hebben dan te collaboreren en dus iedere gelegenheid gebruik zullen maken om de bezetters bij het Bevrijdingsfront aan te geven, inlichtingen door te geven, foute informatie te verschaffen. De rest van de collaborerende Vietnamezen heeft zijn land verraden en doet dat alleen maar om winstbejag. De Amerikaanse soldaat heeft dus met vijanden en onbetrouwbare bondgenoten te maken: daarom gaat hij iedere Vietnamees haten - en dienovereenkomstig behandelen. De meeste van de Amerikaanse soldaten kunnen door de jarenlange indoctrinatie waaraan ze thuis hebben blootgestaan niet inzien dat dit alles een gevolg is het feit dat het hele volk tegen hen is en dat alleen de slechtste elementen uit de bevolking - misschien een aantal overtuigde katholieken uitgezonderd - met hen wil samenwerken. Haat van de Amerikaanse soldaat tegen alles wat Vietnamees is - het onpersoonlijk voeren van de oorlog vanuit grote hoogte en vanuit kelders waar de computers zijn opgesteld - de officiële propaganda over "Vietcongterreur" en "communistiche agressie" het zijn allemaal uitdrukkingen van één en hetzelfde: vernietiging van een volk omdat het Amerikaanse imperialisme dit gebied van de wereld in zijn machtsbereik wenst te houden.



Koop dit blad en help mee aan de verspreiding ervan. Meer nummers te krijgen op Weesperstraat 51, Amsterdam

Amerikaanse bombardementen oorzaak slachtingen Hue

[Wilfred Burchett, Guardian 13-12-'69]

De recente pogingen om de slachting van Song My en reeksen van dergelijke wreedheden op één lijn te stellen met de zg. „Vietcong slachting in Hué” is een vruchteloze poging om een rookgordijn te werpen over het gebruik van genocidale (volkerenmoord-)methodes die de Verenigde Staten in Zuid-Vietnam gebruiken sinds de oorlog begon. De lichamen in de massagraven van Hué - waarvan men zegt dat ze gedood zijn door het Nationaal Bevrijdings Front - zijn slachtoffers van dezelfde genocide-politiek die we ook in Song My aan het werk hebben gezien. Zij zijn geen slachtoffers van het Bevrijdingsfront maar van Amerikaanse bommen, kogels en napalm. Wanneer men met enig onderscheidingsvermogen de pers-verslagen leest die gepubliceerd werden in die tijd blijkt daaruit wat werkelijk in Hué gebeurde. Wat hieronder volgt is een waar verslag van de slachtingen in Hué. De FNL-aanval op Hué ging gepaard met een opstand van binnenuit op 31 jan. 1968. Het grootste deel van de stad was binnen enkele uren in handen van de Bevrijdingstroepen, praktisch zonder dat er een schot behoefde te worden gelost. In de voorhoede van de troepen die de stad Hué binnen kwamen bevond zich Nguyeh Chi Chahn, de vroegere chef van de politie in Hué die de zijde van het volk had gekozen ten tijde van de Boeddhistenopstand in 1966. Hij was lid van het Revolutionaire comite dat werd gevormd zodra Hué was bevrijd.

Als er ooit een voorbeeld was van wat het Zuidvietnamese volk werkelijk wil dan was het wel de manier waarop het FNL de stad Hué overnam.

De macht van Saigon verdween onmiddellijk. Het Saigonleger was zelfs niet in staat een poging te doen de macht weer terug te nemen.

De bevolking van Hué stemde met zijn vuisten, voeten en wapens - als ze die hadden - voor het FNL. Geen macht in Zuid-Vietnam, behalve die van de Amerikaanse invasietroepen, was fysiek in staat de nieuwe volksmacht omver te werpen.

Het Zuidvietnamese leger weigerde eenvoudig te vechten. Al zijn stellingen, met uitzondering van het hoofdkwartier van de derde divisie, werden tijdens de eerste minuten onder de voet gelopen of capituleerden.

De Amerikaanse mariniers werden er bij gehaald om het werk te doen dat de Zuidvietnamese weigerden - Hué te heroveren zelfs als de prijs daarvoor de volledige vernietiging van de stad moest zijn. En vernietigd werd zij.

Hier volgt het verslag van de Engelse ultra-conservatieve Contemporary Archives, (de Engelse editie v. Keesing's Historisch Archief, Red. VB), dat er prat op gaat zijn feiten om haar historisch overzicht te maken te ontlenen aan de betrouwbaarste persbronnen:

„Een groot deel van Hué werd door gevechten en bombardementen in ruines herschapen. Le Monde meldde dat „geen enkele grotere stad in het Verre Oosten zo vernietigd is sinds de gevechten om Seoul tijdens de Koreaanse oorlog . . . Grote delen van de fraaie stad werden vernietigd.” Van de 145.000 inwoners werden 113.000 dakloze vluchtelingen. Lijken lagen dagen lang op de straat te rotten en de sanitaire voorzieningen lieten het afweten.”

Dat komt er op neer dat de stad voor 80% verwoest was. Het persbureau Reuter maakte er melding van dat meer dan 90% verwoest was. Door het FNL? Nee - door de Amerikaanse vliegtuigen en artillerie, waaronder de kanonnen van de 7de Vloot.

Contemporary Archives's verslag gaat verder: „Nadat de aanval op de zuidelijke wallen op 14 februari was terug geslagen lieten Amerikaanse gevechtswaarschuwings bommen, raketten, napalm en missielijkmakend gas op de Citadel vallen en de volgende dag beschoten de oorlogsschepen van de 7e vloot haar wallen terwijl nieuwe Amerikaanse luchtaanvallen werden uitgevoerd. Op 3 februari had de Zuidvietnamese luchtmacht zware luchtaanvallen gedaan op het zuidelijke deel van de stad, waarbij veel huizen verloren waren gegaan.”

De Amerikaanse mariniers hadden 26 dagen nodig om de stad die door het FNL en de bevolking van Hué binnen enkele uren was ingenomen te heroveren ten koste van haar vrijwel complete vernietiging. Op een zeker moment voegden zich helikopter Gunships (helikopters van groot formaat met enorme vuurkracht, Red. VB), die laag over de daken vlogen, zich bij de jachtbommenwerpers en scheepskanonnen om op alles te schieten dat zich maar bewoog in een totale oorlog tegen de gehele bevolking terwijl de artillerietanks van de mariniers de stad systematisch blok voor blok vernietigden.

Alle publieke voorzieningen hielden op te functioneren, ook de riolering, de watertoevoer en de vuilafval. In vele delen van de stad waren de straten afgeladen met lichamen, ledemaatloos, zonder hoofd, door napalm verkoold en in stukken gereten door granaatscherven. De sanitaire dienst van het FNL moest de slachtoffers 's nachts onder constant lucht- en artillerievuur in massa-graven begraven.

De mythe-makers

Op 23 april, twee maanden na de vernietigingen en de nieuwe bezetting van Hué kwam het Saigonleger - nadat hun psychologische oorlogsvoerings teams een aantal nieuwe rangschikkingen hadden aangebracht - te voorschijn met mythe van de Vietcong-slachtingen, waarbij zij als bewijsmateriaal de massa-graven lieten zien. De Amerikaanse ambassade in Saigon nam plechtig kennis van de bewijzen en „bevestigde” het bewijsmateriaal een week later. De wrede moordpartij van de Amerikanen zelf werd op die manier aan de „Vietcong” toegeschreven en dit verhaal is nieuw leven ingeblazen om de ontsteltenis over Song My te doen luwen.

Een westers persagentschap schat de slachtoffers onder de burgerbevolking in Hué tussen de 2000 en 3000, ongeveer het cijfer dat men aan het FNL toeschrijft. Deze fabeltjes passen helemaal in de lijn van de „lichaamstellingen - (body counts)” verzinsels waarbij iedere baby en grootvader die door de Amerikanen gedood is wordt geboekt als „Vietcongslachtoffer”.

Elke keer dat de Amerikaanse propaganda-diensten een nieuw onderwerp dat de aandacht afleidt van de steeds grotere stroom van onthullingen over Amerikaanse misdaden, nodig hebben, wordt er een nieuwe „Vietcong-wreedheid” ontdekt. Als de graven in Hué niet hadden bestaan had de Amerikaanse propaganda ze moeten uitvinden. Maar zijn bestaan - dankzij het Pentagon. Misschien zal de slachting van Song My en de andere voorbeelden helpen de ogen van het Amerikaanse publiek te openen om te zien wie werkelijk zijn toevlucht neemt tot terrorisme.

Als het Amerikaanse volk maar kon begrijpen waarom hun soldaten in Vietnam verliezen dan zou het begrijpen waarom al die verhalen over „Vietcongterreur” niet waar zijn. Het is een volksoorlog. Een heel volk vecht

tegen de Amerikaanse invasie. Terreurdaden te begaan tegen het volk zou voor het FNL en het Bevrijdingsleger hetzelfde zijn als een daad van terreur tegen zich zelf te bedrijven.

Natuurlijk is het waar dat het Bevrijdingsleger een aantal politieke ambtenaren van het Saigonbewind executeert en dorpschouwen die onder leiding staan van het Saigon-

bewind. Ze beschouwen deze mensen als verraders van Vietnam. En natuurlijk komt het voor dat een aantal burgers de dood vinden tengevolge van de vuurkracht van het Bevrijdingsleger. Maar iedereen die maar enig begrip heeft wat een volksoorlog betekent begrijpt ook dat bevrijdingslegers alle mogelijke voorzorgen nemen de burgerbevolking geen schade toe te brengen.

WAT WIL HET FNL?

„Gedurende de eerste jaren na de akkoorden van Geneve maakte de Zuidvietnamese bevolking gebruik van gewelddadige middelen in haar strijd voor betere levensomstandigheden, vrede, onafhankelijkheid en democratische rechten. Maar de vijand beantwoordde de strijd met kogels en bommen. Onze landgenoten beleefden onder de meedogenloze terreur van de imperialisten en het Saigon-regiem de donkerste dagen van hun leven. Na 1959 werd het Zuidvietnamese volk gedwongen de wapens op te nemen om zichzelf te verdedigen, en vastberaden blijft het volk van Zuid-Vietnam bij haar besluit de wapens niet neer te leggen, totdat de Amerikaanse aanvallers hun beleid van agressie hebben opgegeven.”

Prof. Nguyen Van Hieu, lid van het centrale comité van het FNL.

In dezelfde tijd dat Thieu en Ky in 1967 „gekozen” werden, hield het FNL zijn 4e kongres in de bevrijde gebieden van ZV. Wat dat kongres zo belangrijk maakte was dat FNL hier als de enige werkelijke vertegenwoordiging van het zuidvietnamese volk naar voren kwam, gedeeltelijk op grond van het feit dat een nieuw herschreven programma het 10-puntsprogramma van 1960 verving. Een nieuw

programma was noodzakelijk, omdat de situatie sinds 1960 in vele opzichten veranderd was. In 1960 nog moest FNL concurreren met vele andere groeperingen

„Iewel deze groeperingen in het begin domineerden hebben zij nu of in betekenis verloren of zijn naar het FNL overgegaan, omdat FNL de enige organisatie is die brede lagen van de bevolking heeft kunnen mobiliseren, en een beleid kan voeren dat naar overwinning voert - zoals uit de praktijk is gebleken! FNL is dus het enige alternatief geworden voor de onderdrukking die het huidige regiem kenmerkt.

De Amerikaanse troepen zijn meer en meer in het defensief gedwongen. FNL is het die bepaalt wanneer en waar de grote gevechten geleverd worden. De bevrijde gebieden zijn sterk in omvang toegenomen, en omvatten nu bijna 4/5 van ZV en ongeveer 2/3 deel van de bevolking. De voornaamste doelstelling in hun programma is nog dezelfde als in 1960, nl.: het gehele volk van ZV verenigen; de agressie van het Amerikaanse imperialisme terugdrijven, en het marionetten-regiem in Saigon omverwerpen; een onafhankelijk, democratisch en welverwend ZV opbouwen; en werken aan een vreedzame hereniging van het land. Om deze doelstellingen te verwezenlijken streeft FNL



bevoorrading van het front

ernaar alle klassen en sociale groeperingen, partijen en religieuze groepen te verenigen, zodat zij samen kunnen vechten tegen de Amerikaanse agressoren. Zelfs leden van de regering in Saigon zijn welkom als zij zich aan de kant van het volk willen scharen. Alle organisaties worden uitgenodigd zich met het FNL te verenigen in deze strijd, zelfs diegenen die geen lid willen worden van het Front.

Een onafhankelijk, democratisch en welvarend Zuid-Vietnam

Het binnenlandse politieke programma van FNL zal gerealiseerd worden na de bevrijding van het gehele land, maar is ook het programma dat nu al model staat voor de nieuwe maatschappij: de bevrijde gebieden. Het programma omvat democratische grondbeginselen en maatregelen om de levensstandaard voor de grote meerderheid van het volk te verbeteren.

Demokratie

De marionettenregering die de Amerikanen in Saigon geïnstalleerd hebben moet omver geworpen worden, evenals het zogenaamde „parlement” dat niet het gehele volk vertegenwoordigt. Integendeel, er moeten werkelijk democratische, vrije en algemene verkiezingen voor een nieuw parlement gehouden worden, om te komen tot een progressieve regering die alle sociale klassen en groeperingen in ZV omvat. Democratiese vrijheden en rechten zullen worden ingevoerd.

Een onafhankelijke economie

Als ZV onafhankelijk wil zijn, moet het een onafhankelijke en zichzelf bedruipende economie hebben, en moet het zich vrij maken van de eenzijdig gerichte productie, en zijn algehele economische afhankelijkheid van Amerika. FNL moedigt partikulier ondernemerschap aan, en vindt dat het land na de oorlog weer opgebouwd moet worden dmv. samenwerking van ondernemers, arbeiders en de staat. Zowel het recht op particulier bezit wordt gegarandeerd, als ook hebben alle arbeiders en employees het recht om in de bedrijven mee te beslissen. De economische banden met NV zullen moeten worden aangeknoopt, en de beide zones zullen elkaar helpen de economie van het land op te bouwen.

Landhervorming

Om het oude feodale systeem af te breken waarin de boerenmassa's onder de wrede heerschappij van de grootgrondbezitters onderdrukt werden, en om de boeren het recht te garanderen op het land dat zij bewerken, is het een eerste noodzakelijkheid om het volk te redden van de hongersdood en ellende, en een moderne en welvarende maatschappij op te bouwen.

Dat is wat in de bevrijde gebieden al gebeurt, waar landhervorming plaats vindt volgens het principe „land voor degene die het gebruikt”. Dit heeft de weg geopend voor samenwerking en wederzijdse hulp in de landbouw en voor betere landbouwmethodes. Het programma van FNL hiervoor is:

- onteigen het land van de Amerikaanse imperialisten, en hun meelopers, en verdeel het onder de arme boeren
- koop land op van de grote landeigenaren
- garandeer de boeren het land dat zij door revolutie verworven hebben.

Kultuur

De verslavende en korrupte cultuur en opvoeding die de Amerikanen hebben meegebracht, en die de culturele tradities van het Vietnamese volk te vernietigen moeten bestreden worden. In plaats daarvan wil FNL een nationale democratische cultuur ontwikkelen die aansluit bij de volkskultuur en bij de traditie van het volk van strijd tegen vreemde aanvallers. FNL streeft er ook naar het culturele

nivo van het volk te verhogen, een eind te maken aan het analfabetisme, en iedereen de kans te geven om onderwijs te volgen.

Hun sociale wetten omvatten een 8-uren-werkdag, effectieve maatregelen tegen werkloosheid en vóór sociale voorzieningen.

Minderheden

De nationale minderheden spelen een zeer belangrijke rol in de Vietnamese bevrijdingsstrijd. Zowel toen Vietnam nog een Franse kolonie was als onder het regiem van Diem werden de minderheden zwaar onderdrukt. FNL garandeert de nationale minderheden het recht hun eigen taal te spreken en hun eigen nationale cultuur en kunst te ontwikkelen. In de gebieden waar zij de meerderheid vormen, zal hen autonomie verleend worden - zoals er al enkele gebieden in NV zijn. Volledige vrijheid van godsdienst wordt gegarandeerd.

Saigonleger en -regering

Hoewel de strijdkrachten van de Saigonregering als volksvijanden worden beschouwd, verwelkomt FNL alle officieren en soldaten die de zijde van het bevrijdingsfront kiezen. Zelfs aan de vertegenwoordigers van het Saigonregiem wordt een plaats in het vaderlandslievende bevrijdingsfront aangeboden, als zij zich erbij willen aansluiten om tegen de aanvallers te vechten, en om het vaderland op te bouwen. Amerikaanse soldaten die de zijde van het volk kiezen worden goed behandeld en ontvangen steun om naar huis terug te keren.

Hereniging

Het Vietnamese volk heeft een lange geschiedenis van gemeenschappelijke strijd voor onafhankelijkheid achter zich. Vóór '54 was geheel Vietnam gemobiliseerd tegen de Franse koloniale overheersers: het volk stond als één man achter de Vietminh. De verdeling van 1954 werd alleen maar als tijdelijk gezien. FNL ziet de huidige verdeling als onnatuurlijk en afgedwongen door de Amerikaanse imperialisten: Vietnam is één land, het Vietnamese volk is één volk: geen macht kan ons vaderland verdelen. Hereniging van het land is het heilige streven van ons gehele volk. Vietnam moet herenigd worden. Maar, omdat NV en ZV zich in verschillende richtingen ontwikkeld hebben, kunnen de noordelijke en de zuidelijke zones niet zo maar samengevoegd worden. Hereniging zal in 2 stadia plaatsvinden.

In de eerste fase zullen tussen de beide zones normale verhoudingen worden aangeknoopt. Bewegingsvrijheid tussen de beide zones zal worden gegarandeerd, terwijl culturele en economische uitwisselingen bevorderd zullen worden. Op basis hiervan zullen gesprekken en onderhandelingen plaats vinden tussen de 2 zones over de concrete stadia van hereniging en de afschaffing van de voorlopige demarkatielijn, volgens de wensen van het volk.

Vrede en neutraliteit

FNL wil een vreedzame en neutrale buitenlandse politiek voeren, zich niet aansluiten bij enig militair pakt, en wil diplomatieke banden met alle landen aanknopen, zonder daarbij te letten op politiek of economies systeem, en hulp te aksepteren van alle landen, zonder politieke voorwaarden. Dit verhindert echter niet dat FNL zijn plaats ziet tussen de progressieve anti-imperialistische landen. FNL wenst:

- actieve steun te verlenen aan de nationale bevrijdingsbewegingen in Azië, Afrika en Latijns Amerika
- actieve steun te verlenen aan de strijd van het Amerikaanse volk tegen de agressieoorlog van de Amerikaanse imperialisten in Vietnam.
- actieve steun te verlenen aan de rechtvaardige strijd van de Afro-Amerikaanse bevolking
- daadwerkelijke te streven om bij te dragen aan het behoud van de wereldvrede.

DE BEVRIJDE GEBIEDEN



Ten tijde van het Franse koloniale bestuur was er sprake van twee soorten bestuur in Vietnam. Eén was van bovenaf opgelegd door de Fransen en het sterkste in de steden. Het andere was gekozen door de dorpsbevolking en het sterkste op het platteland. Op deze laatste bestuursstructuur steunde de Vietminh in de strijd tegen de Japanners en de Fransen.

Bij de wapenstilstand van 1954 waren grote delen van Zuid-Vietnam van Franse troepen bevrijd. Bij de akkoorden van Genève verplichtten de Fransen zich geheel Vietnam te ontruimen. Om deze ontruiming gemakkelijker te doen verlopen werden er twee militaire hergroeperingszones gevormd. Het deel van het Volksleger dat zich in het zuiden bevond, 150.000 man sterk, trok zich terug naar het noorden boven de tijdelijke militaire demarcatielijn van de 17de breedtegraad.

Onder Diem

In het Zuiden was het volk daardoor aanvankelijk weerloos tegen de terreur van de door de Amerikanen in Saigon geïnstalleerde Diem. Gekozen dorpsvertegenwoordigers werden gevangen genomen of gedood, de dorpen werden van voormalige onafhankelijkheidsstrijders gezuiverd. Vanuit Saigon werden nieuwe dorpschoude benoemd. Deze dorpschoude kwamen uit het Noorden - opgetrommeld om de ruggesgraat van het Diemregime te vormen - en waren katholiek temidden van de overwegend Boeddhistische bevolking. Ze waren vreemdelingen

in het dorp. Hun macht berustte alleen op bajonetten en op niemand konden ze vertrouwen. Het is Diem nooit gelukt het gehele platteland te onderwerpen.

De bevrijding en daarna

In de door Saigon beheerste dorpen werkt het FNL ondergronds. Het organiseert er een partisanengroep, een boerenvereniging, vrouwen en jeugd-organisaties. Wanneer de collaborateurs verdreven zijn komen al deze geheime organisaties naar boven. Dan worden verkiezingen georganiseerd waarbij iedereen boven de 18 jaar kiesrecht heeft. Als het bestuur eenmaal gekozen is worden groepen voor zelfverdediging van het dorp, voor ziekenverzorging, voor cultuur en landbouwontwikkeling samengesteld. Het werk tussen de verschillende dorpen wordt gecoördineerd. Het FNL-bestuur coördineert het werk van de lokale verdedigingsgroepen, is verantwoordelijk voor de buitenlandse politiek, voor post, telegraaf, economie, voor cultuur, gezondheidszorg en de scholen. Het heeft diplomatieke vertegenwoordigers in een reeks landen en een nieuwdienst die dagelijks rapporten uitbrengt over wat er in Zuid-Vietnam gebeurt.

Hoe groot zijn de bevrijde gebieden?

In de Washington Post van 13-8-'67 viel te lezen dat de vervolg op pag. 16



DAGELIJKS LEVEN in
de bevrijde gebieden

gezondheidszorg
vervoer
landbouw
industrie



vervolg van pag. 13 - de bevrijde gebieden

VS slechts 168 dorpen geheel onder controle had en op zijn hoogst 2.000 dorpen gedeeltelijk. Dat van het totaal van 12.530 dorpen. Daarna heeft het Têt-offensief plaats gevonden waarbij het land onder bestuur van de Amerikanen en Saigon sterk werd verminderd.

De VS beheerst vooral de grote steden, de sterk beveiligde hoofdwegen en de grote bases- maar zelfs daar kunnen ze zich niet geheel veilig voelen. Ze leven in een land vol vijanden, voor de Amerikanen schuilt er in iedere Vietnamees een „Vietcong-agent“.

Dubbelleven

Rond het door de Amerikanen bezette land leven de boeren een dubbelleven. Ze hebben vaak de politiechef en de grootgrondbezitters verjaagd, het land verdeeld. Ze maken gebruik van de scholen en de ziekenverzorging van het FNL. Maar tegelijkertijd hebben ze een garnizoen Saigon-soldaten midden in het dorp. Het garnizoen weet dat het dorp het FNL steunt, wie de affiches opplakt, wie in de vergaderingen spreekt. Het FNL is zo sterk dat dit kan. Als de Saigonsoldaten de boeren verhoren en vragen: „hoeveel? , hoe groot? wanneer? , waar? ” Dan antwoorden de boeren: „Veel, groot, vaak, overal” of alleen maar „ik weet het niet.”

De boeren betalen belasting aan het FNL in de vorm van rijst. Hiervoor krijgen ze van het FNL een kwitantie waarmee ze naar het garnizoen gaan om zich te beklagen en een vergoeding te eisen voor de „gestolen” rijst. Ze dwongen ons”, klagen ze. „Ze zeiden dat het noodzakelijk was om de Amerikanen weg te jagen en het land te bevrijden”. „Wat konden we anders doen dan betalen? ” Het garnizoen weet dat vrijwel iedereen in het dorp zich bezig houdt met het uitzetten van valstrikken om het dorp heen. Als de bewoners verhoord worden en ze ernaar worden gevraagd zeggen ze „Ja, we werden gedwongen om te helpen”.

Het FNL raadt de bevolking aan dit soort informatie te geven en over de dwang en de belasting aan de „Vietcong” te klagen. De boeren in deze omstreken gebieden moeten nu eenmaal een houding aannemen alsof ze het met

Saigonsbewind eens zijn. Dat is de achtergrond van heel wat verhalen over „Vietcong-terreur”.

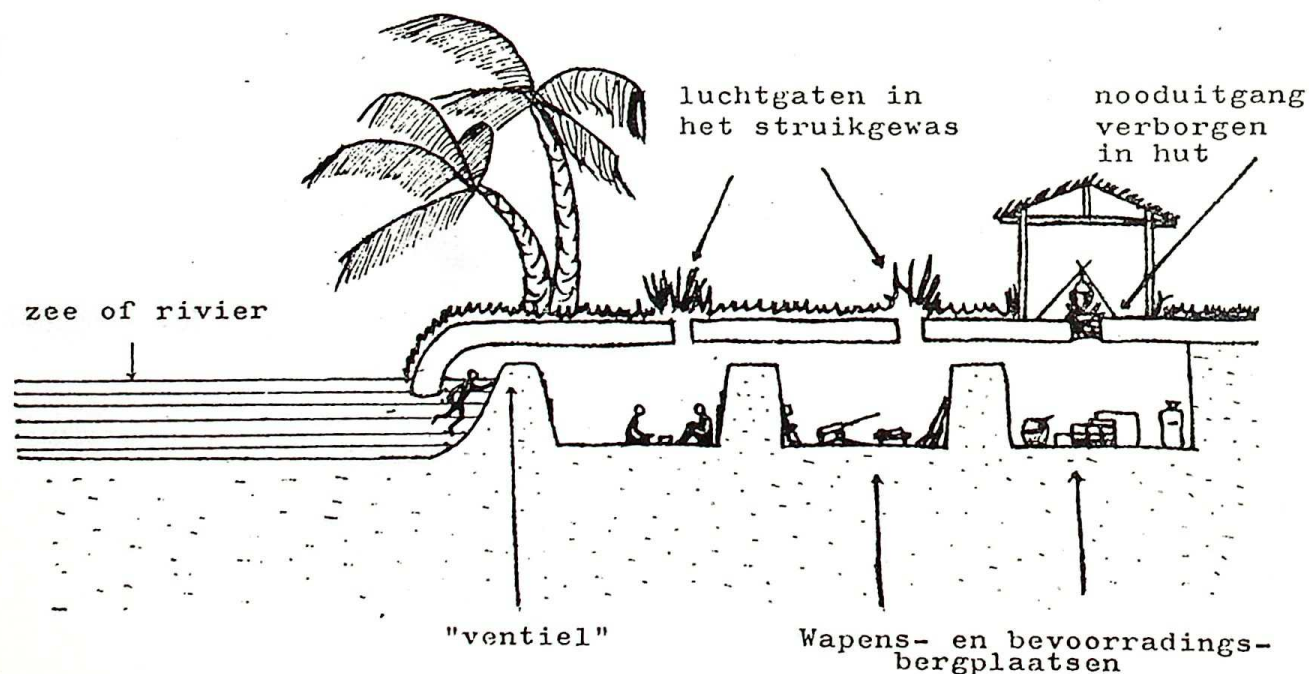
Een dorp wordt bevrijd

Hoewel er even veel manieren van bevrijding zijn als dorpen is het hieronder volgende interview met een 19-jarig meisje illustratief. Ze woont in het dorp Sung Lo in het district Le Than in het Centrale Hoogland. Hier is haar verhaal:

„Het begon allemaal toen de mensen van Diem ons dorp tot het middelpunt wilden maken van een zogenaamd „strategisch dorp”. Alle dorpen in ons district zouden worden verplaatst in een cirkel rond ons dorp. Daaromheen zouden dan prikkeldraad en wachtposten komen. Wij verzetten ons tegen deze plannen. Toen hebben de mensen van Diem een golf van terreur op ons losgelaten, die niet alleen ons trof maar ook de andere dorpen in het district. Eerst hielden ze een razzia in ons dorp en namen vier jonge mannen gevangen. Eén werd vermoord, één werd in de gevangenis gegooid en twee werden losgelaten. Ze waren nauwelijks te herkennen toen ze weer thuis kwamen - zo gemarteld en bont en blauw geslagen waren ze.

Die avond kwamen we bij elkaar voor een dorpsvergadering. Het leven begon ondragelijk te worden. We hoorden ook van andere dorpen dat varkens en buffels gestolen, huizen verbrand, vrouwen verkracht en mensen gedood werden. Wij kwamen tot de conclusie dat om in leven te blijven we ons moesten verdedigen. Twee dagen later kwamen er laat in de avond elf soldaten naar ons dorp. Zij verboden ons het dorp te verlaten. Ze braken in alle huizen in, namen alle messen en pijl- en bogen mee. Daarna gaven ze bevel dat alle mannen zich moesten opstellen in een rij. Toen de jonge mannen naar voren kwamen werden bij acht van hen de handen op de rug gebonden.

Daarop kwam het hele dorp op de been en verdrong zich rond de soldaten zodat ze de jongens los moesten laten. De leider van de groep militairen schoot een man in zijn been die op de grond viel. Een vrouw schreeuwde iets in ons eigen dialect en de vrouwen wierpen zich met



een ingenieuze uitwijkplaats, zoals vroeger bij de Vietminh, nu bij het bevrijdingsfront in gebruik zijn *uit Fall, le Vietminh

houten stokken in de hand op de soldaten. Twee meisjes vielen de commandant aan, sloegen met een stok zijn revolver uit zijn hand en doodden hem. Vijf andere soldaten waren al doodgeslagen. De rest vluchtte. Nu hadden we vijf geweren, een machinegeweer, een pistool en een heleboel patronen. De dag daarop is ons hele dorp de jungle in gevlucht met alles wat we hadden: rijst, kleren, kippen, varkens en kookgerei. Zware dingen en het vee moest achterblijven. Een paar uur later kwamen 200 soldaten, die het dorp verbrandden en al onze koeien en buffels doden. Ze hadden artillerie bij zich en schoten daarmee de jungle in maar niemand van ons werd getroffen. Tien dagen later hadden we iets verderop een nieuw dorp opgebouwd.

Het dorp wordt weer opgebouwd - nu versterkt

Het eerste waar wij aan dachten was de verdediging. De plaats was zeer ontoegankelijk. De huizen werden gecamoufleerd. De jongeren vormden een militia. Ze bouwden verdedigingswerken rond het dorp, valkuilen met puntige palen erin en legden valstrikken op alle toegangswegen naar het dorp. Het dorp was niet groter dan 45 huizen en 300 mensen maar het is de Saigonsoldaten nooit gelukt het binnen te vallen. Ze vielen vele malen aan maar moesten zich altijd terugtrekken, vaak met zware verliezen”. Sung Lo was het eerste dorp van deze bergstam in het district Le Than dat in opstand kwam. Toen de andere dorpen zagen dat het mogelijk was weerstand te bieden kwamen ook zij in opstand. Alle dorpen die in het „strategische dorp” samen waren gedreven konden losbreken en bouwden hun dorpen elders opnieuw op.

De boeren vormen de basis

Reeds ten tijde van de Vietminh werden landhervormingen doorgevoerd maar in 1954 moest het boerenleger zich terug trekken ten noorden van de 17de breedtegraad. De boeren bleven achter zonder leger en zonder wapens. Onder Diem en de Amerikanen keerden de landheren terug. Ze eisten belasting, huur en woekerrente over vroeger gesloten leningen - met terugwerkende kracht voor alle jaren sinds de landhervorming die in sommige gebieden reeds sinds 1945 van kracht was.

Als een dorp bevrijd is wordt er opnieuw een landhervorming doorgevoerd. Als een grootgrondbezitter niet heeft gecollaboreerd wordt het land niet onteigend maar óf gekocht door lokaal geldende prijzen óf men komt een sterk verlaagde pachtsom overeen. Het land dat aan hen toebehoort die wel met de Amerikanen hebben gecollaboreerd wordt wel onteigend. De stukken grond worden dan onder de arme boeren verdeeld. Dat zonder kosten of voorwaarden. Zelfs familieleden van de collaborateurs kunnen, indien zij zelf arme boeren zijn, op deze manier grond krijgen. In de bevrijde gebieden zijn twee miljoen hectare onder de boeren verdeeld.

Na de grondverdeling begint het dorp met de landbouwplanning. Duizenden kilometers bevoeiingskanalen, die tienduizenden hectare rijstvelden bewateren zijn in de bevrijde gebieden gebouwd. Vroeger werkten alle boeren voor zich zelf. Nu worden de stukken grond coöperatief bebouwd. Omdat de vliegtuigen van de Amerikanen overdag met hun bommen en vergif de oogst vernietigen en jacht maken op de boeren op het land, moeten de boeren 's nachts werken. Speciale teams die de vaardigheid hebben ontwikkeld in een enorm tempo te kunnen zaaien of oogsten zijn ontstaan.

De laatste jaren is er diep in de jungle een aan de mogelijkheden aangepaste kleinindustrie opgebouwd. In de jungle bevinden zich wapenfabrieken, drukkerijen, farmaceutische en levensmiddelenfabriekjes. De grondstoffen worden ter plaatse geproduceerd en men probeert aan de behoeftes van het volk en het front te voldoen.

Medische zorg

„Behalve een sporadisch bezoek van een Amerikaans medisch team uit een dichtbijgelegen militaire basis geeft de Zuidvietnamese regering geen verzorging aan de mensen die in kampen ondergebracht worden. Bijna iedereen heeft TBC en malaria”. Dat schreef het Amerikaanse weekblad U.S. News & World Report over de ziekenzorg in de kampen die door de Amerikanen en Saigonautoriteiten zijn opgericht voor de mensen die door de bombardementen uit hun woonplaatsen verdreven worden. Een katholieke priester vertelt in een interview in het Franse blad Le Nouvel Observateur (29-6-'66): „In werkelijkheid hebben alle dorpen toegang tot de gezondheidszorg van de guerillastrijders. Dat verbaast niemand. Zijn zijn dichtbij en komen graag. En ze willen niet betaald worden. Dat draagt enorm bij tot het prestige van het FNL. De boeren zijn een gratis medische verzorging niet gewend”.

Het FNL heeft een efficiënt werkend netwerk van gezondheidscentra over het hele land opgebouwd. In de jungle krijgen verpleegsters, artsen met beperkte bevoegdheden en zelfs compleet opgeleide artsen hun opleiding. De medische voorzieningen zijn beperkt maar effectief. In de ondergrondse ziekenhuizen van het FNL opereert men bij het schijnsel van fietsdynamo's. Chirurgische instrumenten zijn afkomstig van hulpzendingen uit alle delen van de wereld of worden in de jungle uit granaatsplinters zelf vervaardigd.

In de junglilaboratoria maakt men zelfs vaccins tegen tyfus, cholera en pokken. In 1964 brak een grote cholera-epidemie uit in Saigon waarvan de autoriteiten gehoopt hadden dat die naar de bevrijde gebieden zou overslaan. Maar de epidemie werd snel onderdrukt. Duizenden bewoners van Saigon kwamen naar de dichtbijgelegen bevrijde dorpen om ingeënt te worden. In de bevrijde gebieden is de medische zorg geheel gratis en voor velen in de bezette gebieden is het een gewoonte geworden daar hulp te halen als ze ziek zijn.

Een andere cultuur

In de strijd tegen het imperialisme heeft ook de literatuur en de kunst grote veranderingen ondergaan. Cultuur is niet langer het speelgoed van een kleine elite maar een deel van de strijd van het volk. Overal in de bevrijde gebieden komen jong en oud samen om te zingen en te dansen, gedichten te lezen en toneel te spelen, foto- en andere tentoonstellingen te bekijken. Elk dorp heeft zijn zang- en dansgroep, sommige zelfs een eigen toneelgezelschap.

Toneelgezelschappen en groepen die films vertonen trekken rond.

In groepen van vijf tot zeven reizen de artsen rond met hun instrumenten, persoonlijke bezittingen en hun wapens. Ze komen in alle delen van het land en volgen het Bevrijdingsleger tot in de gebieden waar gevochten wordt. Tussen de voorstellingen vechten ze mee of werken op het land. In Saigon draaien films met titels als „Liefde onder bandieten”, „Nachtclubs over de hele wereld” en „Snakend naar liefde”. De censuur is er streng en de autoriteiten zien snel zelfs in een voorzichtig onder woorden gebracht verlangen naar vrede een uiting van communistische propaganda.

De films in de bevrijde gebieden gaan over andere onderwerpen. Ze handelen over de onderwerpen waar de mensen dagelijks mee te maken hebben, de drukkerij onder de grond, de vernietiging van een strategisch dorp, de geschiedenis van een slag. De filmers werken onder zeer moeilijke omstandigheden omdat ze de strijd van zo dichtbij mogelijk willen volgen. In de bezette gebieden filmen zij de politieke en gewapende strijd. De films die het Front maakt zijn in onze ogen niet briljant van technische kwaliteit maar hun documentaire en historische waarde is groot.



Zuidoost Azië en het Westen

De Zweedse econoom Gunnar Myrdal heeft na 10 jaar studie van elf landen in Zuid-Azië, van India tot de Filipijnen, in 1968 de resultaten van zijn onderzoek gepubliceerd in een boek, getiteld Asian Drama. In een gebied met een bevolking van 750 miljoen mensen, één vierde van de totale wereldbevolking, vond hij er de massa's apathisch, de sociale en economische ongelijkheid groot en nog steeds toenemend, de bevolking in ongekeerde mate toenemend in aantal, de landbouw onder-ontwikkeld en de honger wijdverbreid.

Evenals in 1968 verscheen van de Franse journalist Claude Julien een studie over het Amerikaanse Imperium. Hij constateerde dat de V.S. met 200 miljoen inwoners - nauwelijks 6% van de wereldbevolking - meer produceert dan alle communistische landen bij elkaar en zij 43% voor haar rekening nemen van de produktie in de niet-communistische wereld. Zij brengen 14% van de graan-oogsten voort, 45% van de maisproduktie, 20% van het vlees dat op de wereldmarkten wordt geleverd. Per hoofd van de bevolking gebruikt geen enkel volk op aarde meer uranium, dan het volk van de V.S. Een Amerikaan gebruikt 3 maal meer energie dan een Europeaan, 160 maal meer energie dan een inwoner van Azië. Daarbij is de regering van de VS tevens de voornaamste leverancier van wapens in de wereld. Zij leveren sinds 1961 gemiddeld voor 11.000.000.000 gulden per jaar aan wapens aan het buitenland.

Mogelijk heeft president Nixon, zich bewust van de uitzonderlijke machtspositie van de V.S., daarom gemeend te kunnen uitspreken in zijn rede van 10 mei jl. over Zuidoost-Azië, dat „verzet tegen de V.S. duur en niet lonend is”. Een geheel ander punt is of daarmee ook iets wezenlijks is gezegd over de oplossing van de problemen in Zuid- en Zuid-Oost Azië.

Gunnar Myrdal ziet de oplossing daarvan in de eerste plaats in de noodzaak van de regeringen in Azië de zaken zelf aan te pakken. Met name pleit hij voor krachtige campagnes voor geboorte-regeling, snelle verbetering van de landbouw door landhervorming en herziening van het onderwijs.

Het enige land in Zuidoost-Azië dat zaken als landhervorming, gezondheidszorg en onderwijs grotendeels uit eigen kracht tot stand heeft gebracht en met opmerkelijke resultaten, is Noord-Vietnam.

En juist dit land is door de V.S. jarenlang gebombardeerd. Moest datgene vernietigd worden in Noord-Vietnam wat de V.S. in Zuid-Vietnam niet tot stand hebben kunnen brengen, ondanks de grote bedragen daarvoor uitgegeven? (Van 1955 tot 1960 bedroeg de economische hulp - de militaire niet meegerekend - 4.995.000.000 gulden).

Egoïsme en kortzichtigheid van het westen

Er zijn vele oorzaken die geleid hebben tot de uiterst kritieke situatie waarin vele landen van de zogenaamde Derde Wereld zich bevinden. Eén ervan is zeker dat bijna al deze landen koloniën geweest zijn van Westerse landen. Hetgeen betekende dat de economie van deze gebieden afhankelijk was van die van het „moederland”. Reeds in de 19e eeuw begon het proces van verpaupering van het platteland - en de bevolking bestaat er voor 80-85% uit boeren van Zuidoost-Azië. Onder andere als gevolg van de invoering van de Westerse geldeconomie en de Westerse industriële concurrentie die de inheemse huishouding vernietigde. Vervolgens heeft het Westen - ook nadat het zelf een periode van nazi-onderdrukking heeft meegemaakt - geen begrip gehad voor het streven naar vrijheid in de koloniën. Jaren van strijd hebben - met name in Zuidoost-Azië - de economische ontwrichting in ernstige mate vergroot. Frankrijk, al spoedig gesteund door de V.S., heeft jarenlang hardnekkig getracht Vietnam binnen zijn invloedssfeer te houden. En toen de Fransen tenslotte gedwongen werden zich uit Vietnam terug te trekken namen ze alles mee wat meegenomen kon worden. En wat niet meegenomen kon worden werd zoveel mogelijk verwoest. De mijninstallaties bij Hongay werden onder water gezet, de havenwerken van Haiiphong opgeblazen. In 1954 waren in Noord-Vietnam de wegen, spoorwegen, mijnen, fabrieken en plantages verwoest

en stond het land op de rand van een hongersnood. Ook in Nederland is zeer weinig begrip geweest voor de Indonesische onafhankelijkheidsstrijd. Een motie in de Tweede Kamer op 23 juli 1947, waarin werd aangedrongen op stopzetting van militaire actie, werd met 79 tegen 9 stemmen verworpen.

En thans heeft het Westen, de V.S., en ook Nederland, een belangrijk aandeel in de strijd tegen de onafhankelijkheidsbewegingen in de Portugese koloniën in Afrika, door wapenleveranties en economische hulp aan Portugal.

Door deze houding van het Westen zijn de onafhankelijkheidsbewegingen in de Derde Wereld in sterke mate genoodzaakt hun wapens bij communistische landen te verwerven. Een reden temeer voor het Westen om de strijd voort te zetten, en zelfs met hernieuwde ijver, want nu vormt de strijd tegen de „opstandelingen” een onderdeel van de wereldomvattende „heilige oorlog” van het Westen tegen het „naar wereldhegemonie strevende communisme”.

Nog heviger wordt de reactie van het westen als de voormalige koloniën niet alleen politieke onafhankelijkheid wensen, maar ook hun economie wensen los te maken uit de banden van het Westen. Dit gebeurt dan meestal door maatregelen die men meestal als communistisch aanduidt, ook al hebben zij geen andere bedoeling dan de rijkdommen van het land aan het land zelf ten goede te laten komen en een volledig scheef gegroeide economie te herstellen.

Dit is hetgeen wat in Cuba is gebeurd, en wat ook de FNL voorstaat in Zuid-Vietnam. Een tweevoudige revolutie: een strijd voor nationale onafhankelijkheid én voor invoering van grondige sociale en economische hervormingen.

Tegen beide revolutionaire ontwikkelingen heeft het Westen zich altijd verzet. Daarmee is het Westen in deze wereld een conservatieve macht gericht op het handhaven (liever nog uitbreiden) van de huidige politieke en economische machtsposities. En dat is een situatie waarin zij reeds een zeer bevoorrechte positie inneemt en de kloof tussen de rijke en arme landen nog steeds toeneemt.

De strijd van het Westen tegen revolutionaire bewegingen die of communistisch zijn of hun steun moeten zoeken bij communistische landen moet daarom onmaskerd worden als een strijd om handhaving van de dominerende positie die het Westen inneemt

En Nixon's uitspraak dat „verzet tegen de VS duur en niet lonend is”, heeft dan ook een dubbele betekenis:

a. een dreigement tegenover de Vietnamese vrijheidsstrijders

b. een waarschuwing tegenover allen die de neiging zouden hebben het Vietnamese voorbeeld te volgen.

De voornaamste reden waarom de VS weigeren zich los te maken uit Vietnam is, dat het bewijs geleverd moet worden dat „Vietnam”, d.w.z. een volksbevrijdingsoorlog, gedoemd is te mislukken.

Om deze reden hebben de VS anderhalf miljoen soldaten in 116 landen, buiten hun grenzen, in de wereld gelegerd.

De argumenten van de strijd tegen het communisme.

Alhoewel de V.S. als leidende Westerse mogendheid er op uit zijn, zoals elke grote mogendheid, de politieke en economische positie te versterken wordt dit machtsstreven meestal verhuuld door een aantal cliché opmerkingen die onverslijtbaar blijken.

Voor Nixon betekent de overwinning van het FNL, zoals hij dat uitdrukte in een brief aan de New York Times in 1965.

het FNL helpt de bevolking van een strategisch dorp zich te bevrijden



„de uiteindelijke vernietiging van de vrijheid van spreken voor alle mensen voor alle tijden, niet alleen in Azië, maar zelfs in de VS.” Ook als men deze hysterische uitspraak eerst vertaalt en aanneemt dat er mee bedoeld wordt dat er strijd geleverd moet worden voor het behoud van de democratie, dan blijft nog de vraag over waarom wel 500.000 Amerikaanse militairen naar Vietnam gestuurd werden en niet naar de door de VS zo gekoesterde militaire dictaturen als in Latijns-Amerika, Spanje en Indonesië, waar de stem van het volk tot zwijgen is gebracht of krachteloos gemaakt door b.v. verbod van vakverenigingen.

Het antwoord op deze vraag kan men in Amerikaanse studies - en NIET in propaganda toespraken voor de TV - nauwkeurig vinden. In een studie van de Wilson Foundation, „De politieke economie van de Amerikaanse buitenlandse politiek”, wordt als voornaamste dreiging van het communisme gezien de economische veranderingen in communistische landen „op een dergelijke wijze dat de bereidheid en de bekwaamheid om de industriële economieën van het Westen aan te vullen vermindert”. Communisme vermindert dus de „bereidheid en de bekwaamheid” van onder-ontwikkelde landen om te functioneren in de wereld van de kapitalistische economie.

Op welke wijze niet-communistische ontwikkelingslanden dan kunnen functioneren binnen het Amerikaans (Westers) economisch systeem, geven landen als de Filipijnen en Thailand een goed voorbeeld. De Azië-specialist Frank C. Darling stelde in 1967 vast dat nauwe economische relaties van Thailand met de V.S. tot het volgende hebben geleid:

„Tijdens de gehele periode ging Thailand in economisch opzicht aanzienlijk vooruit, maar een groot deel van de pas verworven welvaart ging naar enkele groepen van gunstelingen. Duizenden ambtenaren bleven onderbetaald. Miljoenen boeren ontvingen maar een fractie van de prijs die de verkoop van hun rijst had opgebracht”. In een publicatie van het Amerikaanse ministerie van handel kan men lezen: „De vooruitzichten voor Amerikaanse investering in Thailand zijn uitstekend . . . Er is een overvloed aan goedkope arbeidskrachten”. De vakbonden zijn er dan ook verboden. In feite heeft een kleine elite in Thailand het land uitgeleverd aan de Amerikanen, die er een groot aantal vliegvelden hebben aangelegd om van daar af bombardementen op Laos en Vietnam te kunnen ondernemen. Na 15 jaar Amerikaanse bemoeienis met Thailand is ook daar een bevrijdingsfront ontstaan, dat in januari 1965 een programma van drie punten publiceerde, gericht tegen:

1. de corruptie van het dictatoriale bewind in Bangkok
2. de verwaarlozing van het platteland
3. de uitverkoop van het land aan de Amerikanen.

Wat de Amerikanen onder vrijheid verstaan in Zuidoost-Azië is misschien wel het duidelijkst vertolkt door Eisenhower in 1959: „De grootste mogelijkheden voor Japan voor zijn handel liggen in een vrij Zuidoost-Azië . . . Het ene land heeft grote behoefte aan grondstoffen, het andere gebied aan gefabriceerde goederen. De twee gebieden vullen elkaar opmerkelijk aan. (vooral ten gunste van kapitalistische landen: de prijzen van de grondstoffen vertonen constant een neiging tot dalen, die van afgewerkte produkten tot stijgen. Red.) Door het versterken van Vietnam en de veiligheid van de Zuidelijke Pacific en Zuidoost-Azië ontwikkelen wij (de VS) geleidelijk het handelspotentieel tussen dit gebied . . . en het hooggeïndustrialiseerde Japan, ten voordele van beide. Op deze wijze zal de VRIJHEID in de Westerse Pacific aanzienlijk versterkt worden”.

Op welke wijze dat gebeurt kan men lezen uit de alarmerende artikelen uit Indonesië over de Japanse roof van grondstoffen aldaar. De zwakke Indonesische economie is tegen deze druk niet bestand.

De V.S. moeten van de 39 belangrijkste grondstoffen 80% uit het buitenland importeren. Chroom b.v. voor 100%, cobalt, mangaan, nikkel, bauxiet, en tin voor resp. 98, 94, 86, 85 en 78%.

Wanneer Nixon in zijn rede van 3 november beweert dat hij zijn handelen laat bepalen door het denken aan de toekomst

van de VREDE en de VRIJHEID in Amerika en de wereld, dan betekent dit ook de mogelijkheid ongestoord en in vrijheid te kunnen blijven beschikken over de voor de economie van de V.S. dringend nodige grondstoffen.

Wat bij de argumentatie van de strijd tegen het communisme ook altijd een rol speelt is de verwijzing naar de communistische terreur. Ook in zijn rede van 3 november jl. heeft Nixon dit thema breed uitgesponnen. Een eenzijdige terugtrekking van Amerikaanse troepen zou betekenen een herhaling van de excessen die eerder bij de invoering van de landhervormingen in Noord-Vietnam in 1954/55 al hebben plaats gevonden.

Gezien het feit dat de opeenvolgende Amerikaanse regeringen zelf schuldig zijn aan de moord op enige honderdduizenden Vietnamese burgers is deze Amerikaanse (en alle Westerse) verontwaardiging over communistische terreur in afschuwelijke mate dubbelzinnig. Te meer daar er geen Amerikaanse president is geweest die ook maar enige blijk van verontrusting heeft gegeven over de moord op 500.000 indonesische burgers en het thans nog gevangen houden van 116.000 politieke gevangenen, die geen enkele rol hebben gespeeld bij de staatsgreep van oktober 1965 in Indonesië. Integendeel, De massamoord in Indonesië is in de Amerikaanse pers beschreven als „het beste nieuws uit Azië sinds jaren”.

Dat beste nieuws kan niet anders zijn dan dat het aan belangrijke grondstoffen zo rijke Indonesië thans weer open ligt voor Amerikaanse exploitatie.

En wat de „bloedige terreur” betreft, in Hué waarover Nixon in dezelfde rede spreekt, kan in de eerste plaats opgemerkt worden dat de documenten waarin sprake is van de moord op ongeveer 3000 personen merkwaardiger wijze opeens - na 19 maanden - gevonden worden als de wereldpers vol staat over Amerikaanse moorden te Song My.

Uit ooggetuigenverslagen valt op te merken dat het FNL inderdaad na korte processen personen heeft geëxecuteerd (De London Times noemde in maart 1968 een getal van 200 gedoden). Een gang van zaken die ook in het Westen heeft plaats gevonden ten opzichte van personen die met de nazi's hadden samengewerkt.

Maar het grootste aantal slachtoffers onder de burgerbevolking is gevallen ten gevolge van de militair volstrekt onnodige vernietiging van Hué door Amerikaanse vliegtuigen met bommen en napalm.

De Nederlands-Canadese arts Dr. A. Vennema, die reeds op 14 februari 1968 Hué kon binnen komen, vertelde onlangs in een interview in de Haagse Post: „De Amerikanen hebben alles blindelings stukgeschoten. Wie niet had kunnen vluchten was omgekomen . . . De straten waren vol lijken. Ik heb maar één lijk van een Noordvietnamees soldaat gevonden. Inmiddels gingen Zuidvietnamese militairen de ruïnes van winkels en woonhuizen in en laadden alles wat ze konden vinden in trucks. Televisietoestellen, radio's, alles.

Nixon en de vrede

Reeds enige malen is verwezen naar de grote redevoeringen van Nixon over Vietnam van 14 mei en 3 november 1969. Kan men, gezien het hiervoor beschreven onvermogen en de uit egoïsme voortvloeiende onwil van de Westerse democratieën, iets wezenlijks bij te dragen aan de problemen van Zuidoost-Azië, verwachtingen koesteren dat de concrete voorstellen die Nixon doet enig uitzicht bieden op een spoedig beëindigen van de oorlog in Vietnam?

Het antwoord is ontkennend. Nog altijd dezelfde ficties, verdraaiing van feiten, ontkenning van realiteiten en tegenstrijdigheden. Reeds direct in het begin van de rede van 3 november blijft de fictie gehandhaafd dat de oorlog in Vietnam is ontstaan door agressie van Noord-Vietnam tegen Zuid.

En wat Zuid-Vietnam betreft wordt vastgehouden aan de wettigheid van de huidige regering in Saigon. En aangezien

deze regering weigert zijn basis te verbreden, zelfs niet eens met neutrale en pacifistische stromingen, is de mogelijkheid tot een politiek compromis uitgesloten.

Dit betekent dat Nixon toch nog altijd streeft naar een oplossing die in het militaire vlak ligt. Deze oplossing heet „Vietnamisering van de oorlog”: het verhogen van de gevechtskracht van het volledig door de Amerikanen getrainde en betaalde en van wapens voorziene Zuidvietnamese leger. De terugtrekking van Amerikaanse troepen is dan ook afhankelijk gesteld van de vooruitgang die het Zuidvietnamese leger maakt in het overnemen van de oorlog. Om de zaak nog meer te blokkeren hebben de Amerikanen tevens de terugtrekking van hun troepen afhankelijk gesteld van voortgang bij de onderhandelingen te Parijs en een blijvende vermindering van aanvallen van Noord-Vietnam en het FNL. Dit laatste houdt in dat het FNL werkloos zou moeten toezien dat het leger van de tegenstander wordt versterkt.

Deze terugtrekking van Amerikaanse troepen is de grote propaganda troef van Nixon: het „bewijs” van goede wil van de V.S. maar alleen bedoeld om de oppositie in de V.S. zelf in verwarring te brengen en te doen verminderen. Nixon voert zijn oorlog op twee fronten: in Vietnam en in de V.S. tegen zijn eigen oppositie. „En laten wij goed begrijpen”, heeft hij in zijn laatste rede gezegd, „Noord-Vietnam kan de VS niet verslaan en vernederen. Dan kunnen alleen Amerikanen doen”.

Tegenover deze nog maar zeer summiere terugtrekking van Amerikaanse troepen staan echter de volgende feiten en overwegingen:

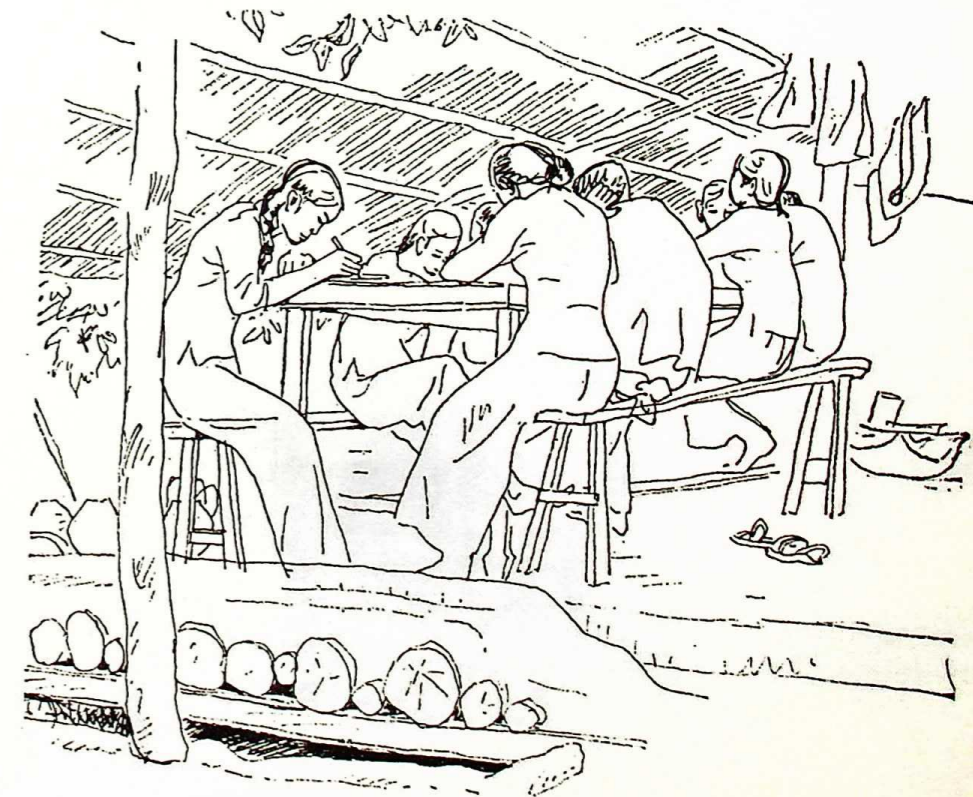
1. Nixon is in hoge mate onduidelijk als hij spreekt over terugtrekking van troepen. Een tijdschema wil hij niet geven. En evenmin uitsluitel over het aantal en welke. Dan weer is sprake van gevechtstroepen, dan weer van grondtroepen, soms alleen maar van troepen. Op grond van andere uitspraken van Amerikaanse leiders moet aangenomen worden dat de V.S. niet bereid zijn hun marine en luchtmacht uit dit gebied terug te trekken: zij rekening houden met en voorlopig sta-

tionering van 2 tot 300.000 man in Zuid-Vietnam en zelfs een blijvende legering van een aantal troepen in de hoop een blijvende verdeling van Vietnam te kunnen handhaven. Een situatie dus als al bijna 25 jaar lang heerst in Korea, waar nog altijd 50.000 man gelegerd is.

2. De terugtrekking van het aantal grondtroepen in Zuid-Vietnam en een vermindering van Amerikaanse grondacties die overigens tot geen enkel resultaat hebben geleid zullen tot gevolg hebben dat de wekelijkse lijst van gesneuvelde Amerikaanse soldaten afneemt. En daarmee de onrust in de V.S. zelf. Dit betekent echter niet dat het Amerikaanse aandeel in de oorlog in Vietnam vermindert. Er valt namelijk in 1969 een grote toename van aanvallen vanuit de lucht in Zuid-Vietnam waar te nemen. De strijd van man tegen man op de grond wordt in nog heviger mate vervangen door een onpersoonlijke vernietiging vanuit de lucht. Daarmee kunnen tegelijk problemen zoals die rond Song My voorkomen worden.

3. Tenslotte betekent een verminderde inzet van het aantal Amerikaanse troepen tevens dat de onrust aan de Amerikaanse universiteiten, voor een groot deel het gevolg van de vrees van de studenten in Vietnam te moeten gaan dienen, vermindert. Ook de vervanging van dienstplichtigen door vrijwilligers zal hinderlijke berichten over ontevredenheid en zelfs verzet onder de Amerikaanse troepen in Vietnam voorkomen.

Kritici zijn van mening dat de redevoeringen van Nixon over Vietnam voornamelijk gericht zijn tot het Amerikaanse volk, en de bedoeling hebben de oppositie te doen verminderen. Zij zijn voor binnenlands gebruik. Zij reiken inderdaad ook niet verder. Zij raken niet de realiteit in Vietnam. Zij houden zich bezig met de problemen waarmee de V.S. zelf worstelen. Zij zijn in geen enkel opzicht van betekenis voor de oplossing van de problemen van Vietnam. De leiders van Noord-Vietnam en het FNL zien deze redevoeringen dan ook niet als serieuze oplossingen voor het Vietnamese probleem.



ondanks de oorlog:
vietnamese cultuur,
een tekening uit de
bevrijde gebieden

Beginselverklaring dvs.FNL

Beginselverklaring verenigde steungroepen aan het FNL (dvs. FNL)

1. Deel uitmaken van dvs. FNL betekent: zich zonder voorbehoud achter deze beginselverklaring stellen, en meewerken aan de verwezenlijking van de doelstellingen van dvs. FNL met volledige inzet.
2. Solidariteit met de strijd van het Nationaal Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam (FNL) en de Democratiese Republiek Vietnam tegen het Amerikaanse imperialisme en vóór onafhankelijkheid, democratie, vrede en neutraliteit, welvaart en hereniging van noord- en zuid-Vietnam vormt de grondslag voor onze beginselverklaring.
toelichting: omdat de Amerikaanse agressie-oorlog in Vietnam op dit moment het wezen van het imperialisme het duidelijkst aantoonst, moet onze strijd in de eerste plaats daartegen gericht zijn. Wij zijn geen specifieke vietnamgroep, zoals er al zovele in Nederland bestaan hebben of nog bestaan, maar een bevrijdings-front-groep naar voorbeeld van het FNL. Wij richten ons in de eerste plaats op de bevrijding van Zuid-Vietnam en proberen daar zoveel mogelijk aan bij te dragen, maar wij moeten voldoende soepelheid hebben om over te kunnen schakelen op strijd voor de bevrijding van alle onderdrukte volkeren van deze wereld, met name van ons eigen volk!
3. De voornaamste doelstellingen van dvs. FNL zijn vandaag:
 - USA uit Vietnam, nu en onvoorwaardelijk
 - volledige steun aan het vietnamese volk op hun eigen voorwaarden
 - het bestrijden van elke vorm van imperialisme
 - het op zo groot mogelijke schaal verspreiden van informatie over de werkelijke situatie in Vietnam:
 - a. daarvoor is nodig de politieke, militaire en sociale situatie nauwgezet te analyseren,
 - b. de vietnamese cultuur hier bekend te maken (bv. dmv. tentoonstellingen, verkoop van grammofoonplaten en Vietnam Bulletin etc.),
 - c. verspreiding van het politieke programma van het FNL en bekendmaking van de 10 punten die het FNL geeft

- voor een algehele oplossing van het vietnamese probleem teneinde de vrede in Vietnam te herstellen,
- d. vereniging van alle in Nederland werkzame vietnamgroepen die onze doelstellingen kunnen onderschrijven.
- zich wenden tot het Nederlandse volk om gemotiveerde materiële hulp aan Vietnam - geld gestort op postgiro 196 22 00 tnv. FNL zal in zijn geheel en zonder voorwaarden naar het zuid-vietnamese bevrijdingsfront worden overgemaakt.
- het aantonen en bestrijden van de politieke en economische steun (is medeplichtigheid) van de Nederlandse regering aan de VS.regering, de dollar en het imperialisme,
- dmv. politieke scholing van alle deelnemers aan dvs. FNL te komen tot een hechte, goed gefundeerde organisatie die strijdbaar genoeg is om dit alles te verwezenlijken.
- 4. Onder behoud van ideologische, politieke en organisatorische vrijheid en de vrijheid tot het leveren van kritiek zijn dvs. FNL bereid tot samenwerking in concrete vraagstukken met alle organisaties van gelijksoortige aard.
- 5. dvs. FNL achten alle middelen, ongeacht of deze door de gevestigde orde in Nederland legaal of illegaal genoemd worden, die tot verwezenlijking van de doelstellingen kunnen voeren, geoorloofd - mits deze middelen niet in strijd zijn met het wezen van onze beginselen en doelstellingen.

amsterdam september - december 1969



De contactadressen van de Verenigde Steungroepen FNL zijn:
Nannie Blauwijkl, Waverstraat 74, Amsterdam, tel. (020) 762301
Paul van Bremen, Overtoom 238, Amsterdam, tel. (020) 248741, toestel 73 (alleen overdag).



de medische fiets

Wat In Nederland Gebeurt:

Medisch Comité Nederland-Vietnam (Prinsesselaan 6-8, Beverwijk, tel. 02510 - 23505) is een organisatie van medici, die medicamenten en medisch instrumentarium verstuurt naar het FNL en de Democratiese Republiek Vietnam. Het Comité doet dat door het inzamelen van geld (Giro 8000 van Amro-bank, Amsterdam met vermelding van Med Com Ned-VN) en het bijeengaren van artsenmonsters. Bovendien houden de artsen van het Comité in het hele land lezingen. Het Comité heeft meer dan f 100.00 ingezameld.

Boeken voor Hanoi is een actie om wetenschappelijke werken voor de DRV te verzamelen. Secr.: Zuilenstraat 25 bis, Utrecht, tel. (030) 13008. Postgiro: 2900, Amro-bank, Utrecht, rekening "Boeken voor Hanoi".

Kunstenaars helpen Vietnam (secr. J.H. Bokma, Prinsengracht 657, Amsterdam, tel. (020) 233432) is een organisatie die kunstwerken verkoopt waarvan de baten naar het FNL en de DRV gaan in de vorm van medicamenten en medische instrumenten.

Moratorium Comité Nederland (p/a Poons, Westlandgracht 191, Amsterdam, tel. (020) 155233) heeft 14 november een grote demonstratie georganiseerd in Amsterdam onder de leuzen: Alle Amerikanen uit Vietnam nu, Solidair met het strijdende Vietnamese volk, Stop steun aan Amerikaanse Vietnam-politiek, Solidair met de Amerikaanse demonstranten. De demonstratie verwierf de steun van de Amsterdamse afdelingen van de PSP, PvdA en PPR.

Verenigde Steungroepen FNL (contact adressen: Nannie Blauwijkl, Waverstraat 74, Amsterdam, tel. (020) 762301 en Paul van Bremen, Overtoom 238, Amsterdam, tel. (alleen overdag) 020 - 248741 toestel 73) zamelen geld in voor het Bevrijdings Front (postgiro 196 2200 tnv FNL, Amsterdam). Voeren actie na studie en scholing in de groep.

Plaatselijke Groepen:

- het LEIDS Vietnam Comité (secr. Fokkelman, Witte Singel 47)
- werkgroep Vietnam WAGENINGEN (secr. Hartenseweg 12, Renkum)
- DELFTse Vietnam Werkgroep (secr. p/a Bakker, Lindenlaan 9, Pijnacker)
- Vietnam Comité NIJMEGEN (secr. Graafseweg 54, tel. 08800 - 34407)
- actiegroep Vietnam ZAANDAM (S. v.d. Berg, Morgensterstraat 52, of Annemiek Donker, tel. 02980 - 68689)
- in UTRECHT een groep, te bereiken via Mevr. Roos-Kruimer, van Vollenhovenlaan 633, tel. (030) 936950
- Comité Hulp Bevrijdings Front (Erasmusweg 1773, DEN HAAG, tel. (070) 555141)

Wat U Kunt Doen:

- zich met één van de Vietnam groepen in verbinding stellen;
- geld geven aan het Medisch Comité of Boeken voor Hanoi (girorekeningen zie boven);

- een plaatselijke Vietnam groep oprichten (sprekers van het Medisch Comité, de FNL groep of het Vietnam Bulletin uitnodigen);
- voor tentoonstellingen op scholen zijn veel vergrotingen van foto's nodig. Vrijwilligers gevraagd, die deze willen maken (opgaven bij het Medisch Comité);
- er zijn breipatronen in omloop waarnaar kleren voor Vietnamezen kunnen worden gebreid (aanvragen bij Medisch Comité);
- kunstenaars kunnen posters maken voor Vietnam (men stelle zich in verbinding met een plaatselijke groep of het Medisch Comité);
- iedere verpleegster en medisch student kan meehelpen met het organiseren van een monsteractie in zijn woonplaats (men stelle zich in verbinding met het Medisch Comité);
- een speciale actie zou gevoerd kunnen worden voor "medische fietsen". Dit zijn fietsen met versterkte spaken, twee dynamo's voor het opwekken van stroom voor licht in onderaardse ziekenhuizen en operatiezalen, een stevige standaard, die het mogelijk maakt het achterwiel vrij te zetten, een losse tas onder de stang waarin eerste hulp-benodigdheden (men stelle zich in verbinding met het Medisch Comité) Zie foto fiets;
- nader onderzoek is nodig naar: Nederlandse wapenleveranties aan Vietnam (zoals bekend leveren Jørgen Højer - nu gevestigd in Treebeek, plannen voor vestiging in Ubach over Worms), andere Nederlandse bevoorrading van het Saigon bewind en andere research projecten (men stelle zich in verbinding met het Vietnam Bulletin, Weesperstraat 51, Amsterdam);
- om het dagelijks leven van de Vietnamezen beter bekend te maken kunnen Vietnamese stoffen, kunstnijverheidsproducten en etenswaren geïmporteerd worden (nadere inlichtingen: Vietnam Bulletin);
- wie actie wil voeren tegen wapenleveranties uit Nederland aan de Amerikanen in Vietnam (Kruithoorn te Den Bosch, Jørgen Højer) stelle zich in verbinding met de werkgroep structureel geweld in Heerlen (adres zie onder literatuur), de FNL groepen, of het Vietnam Bulletin);
- Vietnam films zijn aan te vragen bij het Cineclub Coördinatie Centrum, Corn. Schuytstraat 11, Amsterdam, tel (020) 737876. Het Centrum heeft een grote collectie films. Een aantal films zijn ook te betrekken bij het Medisch Comité;
- wie er voor gaat zitten kan zelf nog veel meer bedenken.



literatuur:

Wie meer over Vietnam dan in dit blad te vinden is, kan terecht bij o. a. de volgende boeken:

Vietnam Wint, door Wilfred Burchett, uitg. Pegasus 1969. (een schets van het leven, organisatie e.d. in de gebieden van het FNL)

Vietnam Tribunaal Stockholm-Roskilde 1967, uitg. Van Gennep (een compleet overzicht van de door de Amerikanen gebruikte oorlogsmethoden plus een historisch overzicht van het conflict) door Ton Regtien en Maarten van Dullemen.

